

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY NR 1313/2013/EU**z dnia 17 grudnia 2013 r.****w sprawie Unijnego Mechanizmu Ochrony Ludności****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 196,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Ze względu na znaczny wzrost w ostatnich latach liczby i rozmiarów klęsk żywiołowych i katastrof spowodowanych przez człowieka oraz w obliczu sytuacji, w której przyszłe takie zjawiska będą przypuszczalnie jeszcze bardziej gwałtowne i złożone i będą mieć daleko sięgające i dłużej odczuwalne konsekwencje wynikające w szczególności ze zmiany klimatu oraz potencjalnej interakcji między szeregiem zagrożeń naturalnych i technologicznych, coraz większego znaczenia nabiera zintegrowane podejście do kwestii zarządzania klęskami i katastrofami. Unia Europejska powinna promować solidarność i powinna wspierać i uzupełniać działania państw członkowskich w dziedzinie ochrony ludności w dążeniu do zwiększenia skuteczności systemów zapobiegania klęskom żywiołowym i katastrofom spowodowanym przez człowieka, zapewnienia gotowości na ich wystąpienie i reagowania na nie; powinna także ułatwiać koordynację takich działań.
- (2) Wspólnotowy mechanizm Ochrony Ludności został ustanowiony decyzją Rady 2001/792/WE, Euratom ⁽²⁾, poddaną przekształceniu w decyzji Rady 2007/779/WE, Euratom ⁽³⁾. Finansowanie tego mechanizmu zagwarantowano decyzją Rady 2007/162/WE, Euratom ⁽⁴⁾ z dnia 5 marca 2007 r. ustanawiającą Instrument Finansowy Ochrony Ludności („instrument finansowy”). W decyzji tej przewidziano udzielanie unijnej pomocy finansowej, zarówno jako wkładu w zwiększenie skuteczności reagowania na poważne sytuacje kryzysowe, jak i w celu

udoskonalenia środków służących zapobieganiu i zapewnieniu gotowości w zakresie wszystkich rodzajów sytuacji kryzysowych, w tym na kontynuację środków uprzednio podjętych na mocy decyzji Rady 1999/847/WE ⁽⁵⁾. Instrument finansowy wygasa dnia 31 grudnia 2013 r.

- (3) Ochrona zapewniana w ramach Unijnego Mechanizmu („unijny mechanizm”) powinna obejmować przede wszystkim ludzi, lecz także środowisko naturalne i mienie, w tym dziedzictwo kulturowe, i chronić je przed wszelkimi rodzajami klęsk żywiołowych i katastrof spowodowanych przez człowieka, w tym przed klęskami i katastrofami związanymi ze środowiskiem, zanieczyszczeniem mórz oraz nagłymi zagrożeniami dla zdrowia, występującymi na terytorium Unii lub poza nim. Wszystkie wymienione klęski i katastrofy mogą wymagać pomocy w zakresie ochrony ludności i innej pomocy w sytuacjach nadzwyczajnych w ramach unijnego mechanizmu w celu uzupełnienia zdolności reagowania dotkniętego państwa. Jeżeli chodzi o katastrofy wywołane działaniami terrorystycznymi lub wypadkami nuklearnymi i radiologicznymi, unijny mechanizm powinien obejmować jedynie działania w ramach zapewnienia gotowości i reagowania, w dziedzinie ochrony ludności.
- (4) Unijny mechanizm powinien również przyczynić się do wdrożenia art. 222 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), poprzez udostępnianie, w razie potrzeby, swoich zasobów i zdolności.
- (5) Unijny mechanizm stanowi widoczny wyraz europejskiej solidarności, jako że zapewnia praktyczny i szybki wkład w zapobieganie klęskom i katastrofom, w zapewnianie gotowości na ich wystąpienie, jak również umożliwia reagowanie na klęski i katastrofy oraz na groźbę ich wystąpienia, bez uszczerbku dla odpowiednich zasad i uzgodnień przewodnich w dziedzinie ochrony ludności. W związku z tym niniejsza decyzja nie powinna mieć wpływu na wzajemne prawa i obowiązki państw członkowskich wynikające z umów dwustronnych lub wielostronnych odnoszących się do spraw objętych niniejszą decyzją, ani na odpowiedzialność państw członkowskich za ochronę ludności, środowiska naturalnego i mienia na ich terytorium.
- (6) Unijny mechanizm powinien należycie uwzględniać właściwe ustawodawstwo Unii i zobowiązania międzynarodowe oraz wykorzystywać synergie z właściwymi inicjatywami Unii, takimi jak europejski program obserwacji Ziemi (Copernicus), europejski program ochrony infrastruktury krytycznej oraz wspólny mechanizm wymiany informacji (CISE).

⁽¹⁾ Dz.U. C 277 z 13.9.2012, s. 164.⁽²⁾ Decyzja Rady 2001/792/WE, Euratom z dnia 23 października 2001 r. ustanawiająca mechanizm wspólnotowy ułatwiający wzmocnioną współpracę w interwencjach wspierających ochronę ludności (Dz.U. L 297 z 15.11.2001, s. 7).⁽³⁾ Decyzja Rady 2007/779/WE, Euratom z dnia 8 listopada 2007 r. ustanawiająca wspólnotowy mechanizm ochrony ludności (Dz.U. L 297 z 15.11.2001, s. 7).⁽⁴⁾ Decyzja Rady 2007/847/WE, Euratom z dnia 5 marca 2007 r. ustanawiająca Instrument Finansowy Ochrony Ludności (Dz.U. L 71 z 10.3.2007, s. 9).⁽⁵⁾ Decyzja Rady 1999/874/WE z dnia 9 grudnia 1999 r. ustanawiająca wspólnotowy program działań w dziedzinie ochrony ludności (Dz.U. L 327 z 21.12.1999, s. 53).

- (7) Rola, jaką w zarządzaniu klęskami i katastrofami odgrywają organy regionalne i lokalne, jest bardzo istotna. Dlatego też organy regionalne i lokalne powinny być odpowiednio zaangażowane w działania prowadzone na mocy niniejszej decyzji zgodnie z krajowymi strukturami państw członkowskich.
- (8) Zapobieganie ma zasadnicze znaczenie dla ochrony przed klęskami i katastrofami i wymaga dalszych działań, zgodnie z wezwaniem zawartym w konkluzjach Rady z dnia 30 listopada 2009 r. oraz w rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 21 września 2010 r. w sprawie komunikatu Komisji zatytułowanego. „Wspólnotowe podejście do zapobiegania klęskom żywiołowym oraz katastrofom spowodowanym przez człowieka”. Unijny mechanizm powinien obejmować ogólne ramy polityczne dla unijnych działań służących zapobieganiu ryzykom wynikającym z klęsk i katastrof i mających na celu osiągnięcie wyższego poziomu ochrony oraz odporności na te zjawiska poprzez zapobieganie ich skutkom lub ograniczanie ich, jak również poprzez propagowanie działań w zakresie zapobiegania, w tym należyte uwzględnienie prawdopodobnych skutków zmiany klimatu oraz potrzeby odpowiednich działań dostosowawczych. Z tej perspektywy oceny ryzyka, planowanie zarządzania ryzykiem, ocena zdolności zarządzania ryzykiem prowadzone przez poszczególne państwa członkowskie, na szczeblu krajowym lub odpowiednim niższym szczeblu, z udziałem, stosownie do okoliczności, innych właściwych służb, przegląd ryzyk dokonany na szczeblu Unii oraz oceny wzajemne mają zasadnicze znaczenie dla zagwarantowania zintegrowanego podejścia do zarządzania klęskami i katastrofami, łącząc działania podejmowane w ramach zapobiegania ryzyku, zapewniania gotowości i reagowania. Dlatego też unijny mechanizm powinien obejmować ogólne ramy w zakresie wymiany informacji dotyczących ryzyk i zdolności zarządzania ryzykiem bez uszczerbku dla art. 346 TFUE, który gwarantuje, że żadne państwo członkowskie nie powinno mieć obowiązku udzielania informacji, których ujawnienie uznaje za sprzeczne z podstawowymi interesami jego bezpieczeństwa.
- (9) Działając na rzecz dalszego tworzenia i lepszego zintegrowania transnarodowych systemów wykrywania i wczesnego ostrzegania oraz systemów alarmowania stanowiących przedmiot europejskiego zainteresowania, Unia powinna wspierać państwa członkowskie w ograniczaniu do minimum czasu niezbędnego do reagowania na klęski i katastrofy oraz do ostrzegania obywateli UE. Takie systemy powinny również uwzględniać i wykorzystywać istniejące i przyszłe źródła oraz systemy informacji, wspierając jednocześnie stosowne nowe technologie.
- (10) Unijny mechanizm powinien obejmować ogólne ramy polityczne służące stałemu zwiększaniu poziomu gotowości systemów ochrony ludności, służb ochrony ludności, ich personelu i ludności na terytorium Unii. Powinno to obejmować program ćwiczeń, program wykorzystujący zdobyte doświadczenia, a także programy szkoleniowe i sieć szkoleniową, na szczeblu Unii i państw członkowskich, w zakresie zapobiegania klęskom i katastrofom, zapewniania gotowości na ich wystąpienie oraz reagowania na nie, zgodnie z wezwaniem zawartym w konkluzjach Rady z dnia 27 listopada 2008 r. dotyczących europejskich szkoleń z zakresu działań w przypadku katastrof.
- (11) Należy wspierać rozwój w pełni interoperacyjnych modułów interwencyjnych do działań na rzecz ochrony ludności, tworzonych z zasobów jednego lub więcej państw członkowskich, które mają być w pełni interoperacyjne, co przyczyni się do wzmocnienia współpracy w dziedzinie ochrony ludności oraz do dalszego rozwoju skoordynowanego, wspólnego, szybkiego reagowania państw członkowskich. Moduły powinny być organizowane na szczeblu państw członkowskich i podlegać ich dowództwu i kontroli.
- (12) Unijny mechanizm powinien ułatwiać mobilizację interwencji pomocowych i ich koordynację. Unijny mechanizm powinien opierać się na unijnej strukturze złożonej z Centrum Koordynacji Reagowania Kryzysowego (ERCC), Europejskiej Zdolności Reagowania Kryzysowego (EERC) w formie dobrowolnej puli wcześniej zgłoszonych zdolności państw członkowskich, wyszkolonych ekspertów, Wspólnego Systemu Łączności i Informowania w Sytuacjach Kryzysowych (CECIS) zarządzanego przez Komisję oraz punktów kontaktowych w państwach członkowskich. Mechanizm ten powinien zapewniać także ramy dla gromadzenia zweryfikowanych informacji dotyczących danej sytuacji, przekazywania tych informacji państwu członkowskim i dzielenia się doświadczeniami zdobytymi podczas interwencji.
- (13) Aby udoskonalić proces planowania operacji reagowania na klęski i katastrofy w ramach unijnego mechanizmu oraz zwiększyć dostępność kluczowych zdolności, niezbędne jest opracowanie EERC w formie dobrowolnej puli wcześniej zgłoszonych zdolności przez państwa członkowskie zdolności oraz ustrukturyzowanego procesu mającego na celu identyfikowanie potencjalnych braków w dziedzinie zdolności.
- (14) W odniesieniu do interwencji pomocowych w ramach reagowania na klęski i katastrofy poza terytorium Unii, unijny mechanizm powinien ułatwiać i wspierać działania podejmowane przez państwa członkowskie i Unię jako całość w celu promowania spójności międzynarodowych prac w zakresie ochrony ludności. Organizacja Narodów Zjednoczonych, o ile bierze udział w niesieniu pomocy, odgrywa rolę ogólnego koordynatora prowadzonych w państwach trzecich operacji mających na celu niesienie pomocy. Pomoc udzielana w ramach unijnego mechanizmu powinna być koordynowana z Organizacją Narodów Zjednoczonych oraz innymi odpowiednimi podmiotami międzynarodowymi, tak aby maksymalnie wykorzystać dostępne zasoby oraz uniknąć jakiegokolwiek zbędnego powielania działań. Wzmocnienie koordynacji pomocy w zakresie ochrony ludności udzielanej w ramach unijnego mechanizmu stanowi niezbędny warunek wspierania całościowych wysiłków na rzecz koordynacji oraz zapewnienia kompleksowego udziału Unii w całościowych wysiłkach na rzecz niesienia pomocy. W obliczu klęsk i katastrof, kiedy pomoc udzielana jest zarówno w ramach unijnego mechanizmu, jak i na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 1257/96 ⁽¹⁾, Komisja powinna zapewnić skuteczność, spójność i komplementarność całościowej reakcji Unii, z poszanowaniem Konsensusu europejskiego w sprawie pomocy humanitarnej ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1257/96 z dnia 20 czerwca 1996 r. dotyczące pomocy humanitarnej (Dz.U. L 163 z 2.7.1996, s. 1).

⁽²⁾ Wspólne oświadczenie Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie, Parlamencie Europejskim i Komisji Europejskiej (Dz.U. C 25 z 30.1.2008, s. 1).

- (15) Należy zapewnić większą dostępność i przystępność odpowiednich środków transportu, by wesprzeć tworzenie zdolności szybkiego reagowania na szczeblu Unii. Unia powinna wspierać i uzupełniać wysiłki państw członkowskich, ułatwiając im koordynację i łączenie ich zasobów transportowych w jedną pulę oraz przyczyniając się, w razie potrzeby, do finansowania dodatkowych środków transportu w oparciu o określone kryteria oraz z uwzględnieniem istniejących systemów.
- (16) Interwencje pomocowe powinny być dostosowane do zapotrzebowania i w pełni koordynowane na miejscu, tak by uzyskać maksymalną skuteczność oraz zagwarantować dostęp do dotkniętej ludności. Komisja powinna zapewnić odpowiednie wsparcie logistyczne dla wysłanych zespołów ekspertów.
- (17) Unijny mechanizm może również być wykorzystywany do zapewniania pomocy konsularnej obywatelom Unii w zakresie ochrony ludności w przypadku klęsk lub katastrof w państwach trzecich, jeżeli wystąpią o to organy konsularne zainteresowanych państw członkowskich. Zainteresowane państwa członkowskie powinny, w miarę możliwości, koordynować wnioski między sobą oraz z innymi istotnymi podmiotami, tak by zapewnić optymalne wykorzystanie unijnego mechanizmu i uniknąć praktycznych trudności na miejscu. O pomoc taką może zwrócić się na przykład „państwo przewodnie” albo państwo członkowskie koordynujące pomoc dla wszystkich obywateli Unii. Koncepcję państwa przewodniego należy rozumieć zgodnie z wytycznymi Unii Europejskiej dotyczącymi wdrażania koncepcji „państwa przewodniego” w kwestiach konsularnych⁽¹⁾. Niniejszą decyzję stosuje się bez uszczerbku dla przepisów Unii w sprawie ochrony konsularnej obywateli Unii przebywających za granicą.
- (18) Przy planowaniu operacji reagowania przydatne są również kontakty ze stosownymi organizacjami pozarządowymi i innymi stosownymi podmiotami, tak by wskazać wszelkie dodatkowe zdolności reagowania, które mogą one udostępnić w przypadku klęski lub katastrofy poprzez właściwe organy państw członkowskich.
- (19) Zastosowanie środków wojskowych pod cywilnym dowództwem może stanowić – w ostateczności – znaczący wkład w reagowanie na klęski i katastrofy. W przypadku gdy wykorzystanie do wsparcia ochrony ludności zasobów wojskowych zostanie uznane za stosowane, współpraca z wojskiem będzie przebiegać zgodnie z warunkami, procedurami i kryteriami określonymi przez Radę lub jej właściwe organy i dotyczącymi udostępniania na potrzeby unijnego mechanizmu zasobów wojskowych koniecznych do ochrony ludności i powinna być zgodna ze stosownymi wytycznymi międzynarodowymi.
- (20) Jeżeli pomoc w ramach unijnego mechanizmu przyczynia się do unijnej pomocy humanitarnej, w szczególności w przypadkach złożonych sytuacji kryzysowych, działania wspierane finansowo na mocy niniejszej decyzji powinny być spójne z zasadami humanitarnymi i zasadami dotyczącymi wykorzystania zasobów ochrony ludności i zasobów wojskowych, o których mowa w Konsensusie europejskim w sprawie pomocy humanitarnej.
- (21) Możliwy powinien być udział państw Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) będących członkami Europejskiego Obszaru Gospodarczego (EOG), państw przystępujących, krajów kandydujących i potencjalnych krajów kandydujących. Kraje kandydujące i potencjalne kraje kandydujące, które nie uczestniczą w unijnym mechanizmie, a także kraje objęte zakresem europejskiej polityki sąsiedztwa (EPS) powinny również korzystać z niektórych działań finansowanych na mocy niniejszej decyzji.
- (22) W celu zapewnienia jednolitych warunków wdrożenia niniejszej decyzji należy przyznać Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do następujących kwestii: współpraca między ERCC a punktami kontaktowymi państw członkowskich oraz procedury operacyjne stosowane w ramach reagowania na klęski i katastrofy zarówno na terytorium Unii, jak i poza tym terytorium; elementy systemu CECIS i organizacja wymiany informacji za pośrednictwem tego systemu; proces wysyłania zespołów ekspertów; określanie modułów, innych zdolności reagowania oraz ekspertów; wymogi operacyjne dotyczące funkcjonowania i interoperacyjności modułów; cele w zakresie zdolności, wymogi jakości i interoperacyjności oraz procedura certyfikacji i rejestracji – niezbędne do funkcjonowania EERC, a także ustalenia finansowe; identyfikowanie i wypełnianie braków w EERC; organizowanie programu szkoleniowego, ram ćwiczeń i programu wykorzystania zdobytych doświadczeń; oraz organizacja wsparcia przy transporcie pomocy. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁽²⁾.
- (23) W przypadku przyjmowania aktów wykonawczych określonych w niniejszej decyzji należy stosować procedurę sprawdzającą.
- (24) Niniejsza decyzja wzmacnia współpracę między Unią a państwami członkowskimi i ułatwia koordynację w dziedzinie ochrony ludności, umożliwiając bardziej skuteczne działania ze względu na skalę i komplementarność. Jeżeli klęska lub katastrofa paraliżuje zdolności reagowania państwa członkowskiego, państwo to może podjąć decyzję o odwołaniu się do unijnego mechanizmu w celu uzupełnienia swoich własnych zasobów ochrony ludności i innych zasobów służących reagowaniu na klęski lub katastrofy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 317 z 12.12.2008, s. 6.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

- (25) Ponieważ cele niniejszej decyzji nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiary lub skutki działania możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsza decyzja nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (26) Niniejsza decyzja nie ma wpływu na działania objęte przyszłym aktem prawnym Unii dotyczącymi ustanowienia instrumentu na rzecz stabilności, na środki przyjmowane w dziedzinie zdrowia publicznego na podstawie unijnych aktów prawnych dotyczących programów działań Unii w obszarze zdrowia, ani też na środki w dziedzinie bezpieczeństwa konsumentów przyjmowane na podstawie przyszłego aktu prawnego Unii w dziedzinie polityki ochrony konsumentów na lata 2014-2020.
- (27) Dla zachowania spójności działania wchodzące w zakres decyzji Rady 2007/124/WE, Euratom ⁽¹⁾ oraz przyszłego aktu prawnego dotyczącego ustanowienia w ramach funduszu bezpieczeństwa wewnętrznego instrumentu wsparcia finansowego w dziedzinie współpracy policyjnej, przeciwdziałania i zwalczania przestępczości oraz zarządzania kryzysowego lub działania dotyczące utrzymywania porządku publicznego i ochrony bezpieczeństwa wewnętrznego nie są objęte niniejszą decyzją. Niniejsza decyzja nie ma zastosowania do działań objętych rozporządzeniem Rady (WE) nr 1257/96.
- (28) Przepisy niniejszej decyzji pozostają bez uszczerbku dla możliwości przyjmowania na podstawie traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej prawnie wiążących aktów określających szczególne środki stosowane w sytuacjach kryzysowych w przypadku katastrof nuklearnych lub radiologicznych.
- (29) Niniejsza decyzja obejmuje działania w obszarze zapobiegania zanieczyszczeniu mórz, zapewnienia gotowości na wypadek wystąpienia tego zjawiska i reagowania na nie, z wyjątkiem działań objętych rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1406/2002 ⁽²⁾.
- (30) W celu zagwarantowania wdrożenia niniejszej decyzji Komisja może finansować takie działania związane z przygotowaniem, monitorowaniem, kontrolą, audytem i oceną, jakie są wymagane do zarządzania unijnym mechanizmem oraz osiągnięcia jego celów.
- (31) Zwrot kosztów oraz udzielanie zamówień publicznych i przyznawanie dotacji w ramach niniejszej decyzji powinny odbywać się zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 ⁽³⁾. Z uwagi na szczególny charakter działań w dziedzinie ochrony ludności celowe jest zapewnienie możliwości udzielania dotacji osobom prawnym prawa prywatnego lub publicznego. Ważne jest również wypełnianie norm rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012, w szczególności w odniesieniu do określonych w nim zasad gospodarności, efektywności i skuteczności.
- (32) Interesy finansowe Unii powinny być chronione przez cały cykl wydatkowania za pomocą proporcjonalnych środków, w tym środków w zakresie zapobiegania nieprawidłowościom, ich wykrywania i analizy, a także odzyskiwania środków straconych, niewłaściwie wypłaconych lub nieodpowiednio wykorzystanych oraz, w stosownych przypadkach, nakładania kar administracyjnych i finansowych zgodnie z rozporządzeniem (UE, Euratom) nr 966/2012.
- (33) W niniejszej decyzji określa się na cały czas trwania unijnego mechanizmu pulę środków finansowych, która ma stanowić główną kwotę odniesienia w rozumieniu pkt 17 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽⁴⁾. Ta kwota odniesienia zostanie pozyskana po części z działu 3 „Bezpieczeństwo i obywatelstwo”, a po części z działu 4 „Globalny wymiar Europy” wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020.
- (34) Pulę środków finansowych przeznaczonych na wykonanie niniejszej decyzji należy podzielić zgodnie z podziałem procentowym określonym w załączniku.
- (35) Celem dokonania przeglądu podziału puli środków finansowych przeznaczonych na wykonanie niniejszej decyzji do dnia 30 czerwca 2017 r. w świetle wyników oceny okresowej. Należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów, zgodnie z art. 290 TFUE. Jeżeli konieczna będzie natychmiastowa korekta zasobów budżetowych przeznaczonych na działania podejmowane w ramach reagowania, zastosowanie powinien znaleźć tryb pilny. Szczególnie ważne jest, by w ramach prac przygotowawczych Komisja przeprowadziła odpowiednie konsultacje, w tym na szczeblu eksperckim. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2007/124/WE, Euratom z dnia 12 lutego 2007 r. ustanawiająca na lata 2007-2013, jako część ogólnego programu w sprawie bezpieczeństwa i ochrony wolności, szczegółowy program Zapobieganie, gotowość i zarządzanie skutkami terroryzmu i innymi rodzajami ryzyka dla bezpieczeństwa (Dz.U. L 58 z 24.2.2007, s. 1)

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1406/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2002 r. ustanawiające Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa na Morzu (Dz.U. L 208 z 5.8.2002, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1)

⁽⁴⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

(36) Niniejsza decyzja powinna mieć zastosowanie od dnia 1 stycznia 2014 r., ponieważ jest ona powiązana z wieloletnimi ramami finansowymi na lata 2014–2020,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

ROZDZIAŁ 1

CEL OGÓLNY, CELE SZCZEGÓŁOWE, PRZEDMIOT, ZAKRES STOSOWANIA I DEFINICJE

Artykuł 1

Ogólny cel i przedmiot

1. Unijny Mechanizm Ochrony Ludności („unijny mechanizm”) ma służyć wzmocnieniu współpracy między Unią a państwami członkowskimi i ułatwieniu koordynacji w obszarze ochrony ludności w celu zwiększenia skuteczności systemów zapobiegania klęskom żywiołowym i katastrofom spowodowanym przez człowieka, zapewnienia gotowości na ich wystąpienie i reagowania na nie.

2. Ochrona zapewniana w ramach unijnego mechanizmu obejmuje przede wszystkim ludzi, lecz także środowisko naturalne i mienie, w tym dziedzictwo kulturowe, i chroni je przed wszystkimi rodzajami klęsk żywiołowych i katastrof spowodowanych przez człowieka, w tym przed następstwami aktów terrorystycznych oraz klęskami i katastrofami technicznymi, radiologicznymi lub związanymi ze środowiskiem, zanieczyszczeniem mórz oraz nagłymi zagrożeniami dla zdrowia, występującymi na terytorium Unii lub poza nim. W przypadku następstw aktów terrorystycznych lub katastrof radiologicznych unijny mechanizm może obejmować wyłącznie zapewnianie gotowości oraz działania podejmowane w ramach reagowania.

3. Unijny mechanizm propaguje solidarność między państwami członkowskimi przez praktyczną współpracę i koordynację, bez uszczerbku dla podstawowej odpowiedzialności państw członkowskich za ochronę przed klęskami i katastrofami ludności, środowiska naturalnego i mienia, w tym dziedzictwa kulturowego, na ich terytorium oraz zapewnia w ramach ich systemów zarządzania klęskami i katastrofami dostateczne zdolności umożliwiające odpowiednie i spójne reagowanie na klęski i katastrofy, których charakter i skalę można w racjonalny sposób przewidzieć i na które można się przygotować.

4. Niniejsza decyzja ustanawia przepisy ogólne dla unijnego mechanizmu oraz przepisy o świadczeniu pomocy finansowej w ramach unijnego mechanizmu.

5. Unijny mechanizm nie wpływa na zobowiązania zawarte w obowiązujących właściwych aktach prawnych Unii, Traktacie ustanawiającym Europejską Wspólnotę Energii Atomowej lub w obowiązujących umowach międzynarodowych.

6. Niniejsza decyzja nie ma zastosowania do działań realizowanych na mocy rozporządzenia (WE) nr 1257/96;

rozporządzenia (WE) nr 1406/2002, rozporządzenia (WE) nr 1717/2006, decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1082/2013/UE⁽¹⁾ lub przepisów Unii dotyczących programów działania w obszarze zdrowia, spraw wewnętrznych i sprawiedliwości.

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejsza decyzja ma zastosowanie do współpracy w dziedzinie ochrony ludności. Współpraca ta obejmuje:

- a) działania zapobiegawcze i przygotowawcze prowadzone na terytorium Unii oraz, w przypadku stosowania art. 5 ust. 2, art. 13 ust. 3 i art. 28 – również poza terytorium Unii.
- b) działania mające wesprzeć reagowanie na bezpośrednie negatywne następstwa klęski lub katastrofy na terytorium Unii lub poza nim – w tym na terytorium państw, o których mowa w art. 28 ust. 1 – jeżeli są one podejmowane w odpowiedzi na wniosek o pomoc złożony za pośrednictwem mechanizmu.

2. Niniejsza decyzja uwzględnia specyficzne potrzeby regionów odizolowanych, najbardziej oddalonych i innych regionów lub wysp Unii w zakresie zapobiegania klęskom i katastrofom, zapewniania gotowości i reagowania na nie, jak również szczególne potrzeby krajów i terytoriów zamorskich w zakresie reagowania na klęski i katastrofy.

Artykuł 3

Cele szczegółowe

1. Unijny mechanizm wspiera, uzupełnia i ułatwia koordynację działań państw członkowskich w realizacji następujących wspólnych celów szczegółowych:

- a) uzyskanie wysokiego poziomu ochrony przed klęskami i katastrofami poprzez zapobieganie im lub ograniczenie ich potencjalnych skutków, propagowanie działań w zakresie zapobiegania i poprzez zacieśnianie współpracy między służbami zajmującymi się ochroną ludności a innymi odpowiednimi służbami;
- b) zwiększenie gotowości na poziomie państw członkowskich i na poziomie Unii w zakresie reagowania na klęski i katastrofy;
- c) ułatwienie szybkiego i skutecznego reagowania w przypadku wystąpienia klęsk lub katastrof lub groźby ich wystąpienia; oraz
- d) zwiększanie świadomości i stopnia gotowości społeczeństwa w odniesieniu do klęsk i katastrof.

2. Do, odpowiednio, monitorowania, oceniania i dokonywania przeglądu stosowania niniejszej decyzji używa się wskaźników. Te wskaźniki to:

- a) postępy we wdrażaniu ram zapobiegania klęskom i katastrofom – mierzone liczbą państw członkowskich, które zgodnie z art. 6 udostępniły Komisji streszczenie swoich ocen ryzyka oraz ocenę swojej zdolności zarządzania ryzykiem;

⁽¹⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1082/2013/UE z dnia 22 października 2013 r. w sprawie poważnych transgranicznych zagrożeń dla zdrowia i uchylająca decyzję nr 2119/98/WE (Dz.U. L 293 z 5.11.2013, s. 1).

- b) postępy w zwiększaniu poziomu gotowości na klęski i katastrofy – mierzone liczbą zdolności reagowania zgłoszonych do dobrowolnej puli w odniesieniu do celów w zakresie zdolności, o których mowa w art. 11, oraz liczbą modułów zarejestrowanych w CECIS;
- c) postępy w doskonaleniu reagowania na klęski i katastrofy – mierzone szybkością interwencji przeprowadzanych w ramach unijnego mechanizmu oraz zakresem, w jakim pomoc przyczynia się do zaspokojenia potrzeb na miejscu; oraz
- d) postępy w zwiększaniu świadomości i stopnia gotowości społeczeństwa w odniesieniu do klęsk i katastrof – mierzone poziomem świadomości obywateli Unii co do ryzyk występujących w ich regionie.

Artykuł 4

Definicje

Do celów niniejszej decyzji zastosowanie mają następujące definicje:

1. „klęska lub katastrofa” oznacza dowolną sytuację, która ma lub może mieć poważne skutki dla ludzi, środowiska naturalnego lub mienia, w tym dziedzictwa kulturowego;
2. „reagowanie” oznacza wszelkie działania podejmowane na podstawie złożonego wniosku o pomoc w ramach unijnego mechanizmu, w przypadku groźby wystąpienia klęski lub katastrofy, w ich trakcie lub po ich wystąpieniu, w celu usunięcia ich bezpośrednich negatywnych następstw;
3. „gotowość” oznacza osiągnięty w wyniku podjętych uprzednio działań stan przygotowania zasobów ludzkich i środków materialnych, struktur, społeczności i organizacji do skutecznego szybkiego reagowania na klęskę lub katastrofę;
4. „zapobieganie” oznacza wszelkie działania służące ograniczeniu ryzyka lub łagodzeniu negatywnych następstw klęsk lub katastrof dla ludzi, środowiska naturalnego oraz mienia, w tym dziedzictwa kulturowego;
5. „wczesne ostrzeganie” oznacza skuteczne i terminowe dostarczanie informacji, które umożliwiają podjęcie działań w celu uniknięcia lub ograniczenia ryzyka i negatywnych skutków klęski lub katastrofy oraz zwiększania gotowości do skutecznego reagowania;
6. „moduł” oznacza samowystarczającą i niezależną procedurę wykorzystania zasobów państw członkowskich, dostosowaną do wykonania wcześniej określonych zadań lub służącą zaspokojeniu wcześniej określonych potrzeb, lub mobilny zespół reagowania operacyjnego państw członkowskich; obejmuje on zarówno zasoby ludzkie, jak i materialne i można go określić w kategoriach zdolności interwencyjnej lub wykonywania zadania(-ń), którego(-ych) jest w stanie się podjąć;
7. „ocena ryzyka” oznacza całościowy, przekrojowy proces identyfikacji ryzyka, analizy ryzyka i szacowanie ryzyka podejmowany na szczeblu krajowym lub odpowiednim niższym szczeblu.
8. „zdolność zarządzania ryzykiem” oznacza umiejętność państwa członkowskiego lub jego regionów zmniejszenia ryzyka, dostosowania się do ryzyka lub ograniczenia

ryzyka, w szczególności jego skutków i prawdopodobieństwa klęski lub katastrofy zidentyfikowanego w przeprowadzonej przez to państwo lub regiony ocenie ryzyka do poziomu akceptowanego w tym państwie członkowskim. Zdolność zarządzania ryzykiem jest oceniana pod względem potencjału technicznego, finansowego oraz administracyjnego w zakresie: przeprowadzenia:

- a) odpowiednich ocen ryzyka;
 - b) odpowiedniego planowania zarządzania ryzykiem do celów zapobiegania ryzyku i zapewniania gotowości; oraz
 - c) podjęcia odpowiednich środków zapobiegania ryzyku i zapewniania gotowości;
9. „wsparcie państwa przyjmującego” oznacza działania podejmowane na etapie zapewniania gotowości i reagowania przez państwo otrzymujące pomoc lub jej udzielające albo Komisję w celu usunięcia przewidywalnych przeszkód dla pomocy międzynarodowej oferowanej za pośrednictwem unijnego mechanizmu. Obejmuje ono wsparcie ze strony państw członkowskich w celu ułatwienia tranzytu tej pomocy przez ich terytorium;
 10. „zdolność reagowania” oznacza pomoc, która może zostać udzielona – na wniosek – za pośrednictwem unijnego mechanizmu;
 11. „wsparcie logistyczne” oznacza podstawowe wyposażenie lub usługi, takie jak m.in. komunikacja, tymczasowe zakwaterowanie, żywność lub transport wewnątrz kraju, niezbędne do tego, by zespoły ekspertów, o których mowa w art. 17 ust. 1, mogły wykonywać swoje zadania.

ROZDZIAŁ II

ZAPOBIEGANIE

Artykuł 5

Działania zapobiegawcze

1. Aby zrealizować cele i przeprowadzić działania w zakresie zapobiegania, Komisja:
 - a) podejmuje działania na rzecz rozbudowy bazy wiedzy na temat ryzyk związanych z klęskami i katastrofami oraz ułatwienia wymiany wiedzy, najlepszych praktyk i informacji, w tym wśród państw członkowskich, w których występują wspólne ryzyka;
 - b) wspiera i propaguje działania państw członkowskich w zakresie oceny i mapowania ryzyka poprzez wymianę dobrych praktyk oraz ułatwia dostęp do specyficznej wiedzy i wiedzy fachowej dotyczącej zagadnień będących przedmiotem wspólnego zainteresowania;
 - c) ustanawia i regularnie aktualizuje przekrojowe zestawienie i przekrojowe mapy ryzyk wiążących się z klęskami żywiołowymi i katastrofami spowodowanymi przez człowieka, w obliczu których stanąć może Unia – zgodnie ze spójnym podejściem obejmującym różne obszary polityki, które mogą być związane z zapobieganiem klęskom i katastrofom lub mieć na nie wpływ, oraz z należytym uwzględnieniem prawdopodobnych skutków związanych ze zmianą klimatu;

- d) propaguje wymianę dobrych praktyk w zakresie przygotowywania krajowych systemów ochrony ludności w celu stawienia czoła skutkom związanym ze zmianą klimatu;
- e) propaguje i wspiera opracowywanie i wdrażanie działań państw członkowskich w zakresie zarządzania ryzykiem – poprzez wymianę dobrych praktyk i ułatwia dostęp do specyficznej wiedzy i wiedzy fachowej dotyczącej zagadnień będących przedmiotem wspólnego zainteresowania;
- f) kompiluje i rozsyła informacje udostępnione przez państwa członkowskie, organizuje wymianę doświadczeń związanych z oceną zdolności zarządzania ryzykiem, do dnia 22 grudnia 2014 r. opracowuje, wspólnie z państwami członkowskimi, wytyczne w sprawie treści, metodologii i struktury tych ocen, a także ułatwia wymianę dobrych praktyk w dziedzinie zapobiegania ryzyku i planowania gotowości, w tym poprzez dobrowolne oceny wzajemne;
- g) zgodnie z terminami określonymi w art. 6 ust. 3 lit. c) w regularnych odstępach czasu przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdania dotyczące postępów we wdrażaniu art. 6;
- h) propaguje korzystanie z różnych funduszy unijnych, które mogą pomóc w trwałym zapobieganiu klęskom lub katastrofom, oraz zachęca państwa członkowskie i regiony do korzystania z takich możliwości finansowania;
- i) podkreśla znaczenie zapobiegania ryzyku oraz wspiera państwa członkowskie w zwiększaniu świadomości, informowaniu społeczeństwa i edukacji;
- j) propaguje środki zapobiegawcze w państwach członkowskich i państwach trzecich, o których mowa w art. 28, poprzez wymianę dobrych praktyk oraz ułatwia dostęp do specyficznej wiedzy i wiedzy fachowej dotyczącej zagadnień będących przedmiotem wspólnego zainteresowania; oraz
- k) w ścisłej konsultacji z państwami członkowskimi podejmuje niezbędne dodatkowe działania wspierające i uzupełniające w obszarze zapobiegania z myślą o osiągnięciu celu określonego w art. 3 ust. 1 lit. a).

2. Na wniosek państwa członkowskiego, państwa trzeciego lub Organizacji Narodów Zjednoczonych lub jej agencji, Komisja może wysłać na miejsce zespół ekspertów celem udzielania doradztwa w zakresie środków zapobiegawczych.

Rozdział 6

Zarządzanie ryzykiem

Aby zapewnić skuteczne i spójne podejście do zapobiegania klęskom i katastrofom oraz gotowość na nie przez wymianę niepodlegających specjalnej ochronie informacji, mianowicie informacji, których ujawnienie nie byłoby sprzeczne z podstawowym interesem bezpieczeństwa państw członkowskich i najlepszych praktyk w ramach unijnego mechanizmu, państwa członkowskie:

- a) opracowują oceny ryzyka na szczeblu krajowym lub odpowiednim niższym szczeblu oraz udostępniają Komisji streszczenie istotnych elementów tych ocen do dnia 22 grudnia 2015 r., a następnie co trzy w lata;
- b) opracowują i doskonalą swoje plany zarządzania ryzykiem związanym z klęskami i katastrofami na szczeblu krajowym lub odpowiednim niższym szczeblu;
- c) co trzy lata, począwszy od sfinalizowania stosownych wytycznych, o których mowa w art. 5 ust. 1 lit. f) oraz jeżeli zajdą ważne zmiany, udostępniają Komisji ocenę swojej zdolności zarządzania ryzykiem na szczeblu krajowym lub odpowiednim niższym szczeblu; oraz
- d) uczestniczą, na zasadzie dobrowolności, w ocenie wzajemnej dotyczącej zdolności zarządzania ryzykiem.

ROZDZIAŁ III

GOTOWOŚĆ

Artykuł 7

Centrum Koordynacji Reagowania Kryzysowego

Niniejszym ustanawia się Centrum Koordynacji Reagowania Kryzysowego (ERCC). ERCC zapewnia całodobową i siedem dni w tygodniu (24/7) zdolność operacyjną i służy państwom członkowskim i Komisji w realizacji celów unijnego mechanizmu.

Artykuł 8

Ogólne działania Komisji na rzecz zapewnienia gotowości

Komisja realizuje następujące działania na rzecz zapewnienia gotowości:

- a) zarządzanie ERCC
- b) zarządzanie Wspólnym Systemem Łączności i Informacji w Sytuacjach Nadzwyczajnych (CECIS) w celu umożliwienia komunikacji pomiędzy ERCC a punktami kontaktowymi w państwach członkowskich i wymiany informacji między nimi;
- c) przyczynianie się do opracowania i skuteczniejszej integracji transnarodowych systemów wykrywania i wczesnego ostrzegania oraz systemów alarmowania stanowiących przedmiot europejskiego zainteresowania, by umożliwić szybkie reagowanie, a także by wspierać wzajemne połączenia między krajowymi systemami wczesnego ostrzegania i systemami alarmowania, jak również połączenie ich z ERCC i CECIS. W systemach takich uwzględniane i wykorzystywane są istniejące i przyszłe źródła i systemy informacji, monitorowania i wykrywania;
- d) ustanawianie zdolności – i zarządzanie nią – w zakresie mobilizacji i wysyłania zespołów ekspertów odpowiedzialnych za:
- (i) ocenę potrzeb, które mogą potencjalnie zostać zaspokojone w ramach unijnego mechanizmu, w państwie występującym o pomoc;

- (ii) w razie potrzeby ułatwienie koordynacji pomocy w zakresie reagowania na klęski i katastrofy na miejscu oraz zapewnienie łączności z właściwymi organami państwa występującego o pomoc; oraz
 - (iii) wspieranie państwa występującego o pomoc wiedzą fachową z zakresu działań podejmowanych w ramach zapobiegania, zapewniania gotowości i reagowania;
- e) ustanowienie i utrzymywanie zdolności na potrzeby zapewnienia wsparcia logistycznego tym zespołom ekspertów;
 - f) ustanowienie i utrzymywanie sieci wyszkolonych ekspertów z państw członkowskich, którzy mogą być niezwłocznie dostępni, jeżeli zajdzie potrzeba udzielenia ERCCERCC pomocy w monitorowaniu, przekazywaniu informacji i ułatwianiu koordynacji;
 - g) ułatwianie państwom członkowskim koordynacji przy wstępnym rozmieszczaniu na terytorium Unii zdolności reagowania na klęski i katastrofy;
 - h) wspieranie wysiłków na rzecz poprawy interoperacyjności modułów i innych zdolności reagowania, przy uwzględnieniu najlepszych praktyk na szczeblu państw członkowskich i na szczeblu międzynarodowym;
 - i) podejmowanie w ramach swoich kompetencji działań niezbędnych do ułatwiania wsparcia państwa przyjmującego; działania te obejmują opracowywanie i uaktualnianie, we współpracy z państwami członkowskimi, wytycznych w sprawie wsparcia państwa przyjmującego na podstawie doświadczenia operacyjnego;
 - j) wspieranie tworzenia programów służących opiniowaniu dobrowolnych ocen wzajemnych w zakresie strategii gotowości przygotowywanych przez poszczególne państwa członkowskie; programy te przygotowywane są na podstawie wcześniej ustalanych kryteriów, które umożliwią sformułowanie zaleceń w celu podniesienia unijnego poziomu gotowości; oraz
 - k) w ścisłej konsultacji z państwami członkowskimi podejmowanie niezbędnych dodatkowych działań wspierających i uzupełniających w obszarze zapewniania gotowości z myślą o osiągnięciu celu określonego w art. 3 ust. 1 lit. b).

Artykuł 9

Ogólne działania państw członkowskich na rzecz zapewnienia gotowości

1. Państwa członkowskie, na zasadzie dobrowolności, dążą do tworzenia modułów, w szczególności po to, by sprostać najważniejszym potrzebom związanym z interwencją lub ze wsparciem w ramach unijnego mechanizmu.

Państwa członkowskie z wyprzedzeniem wskazują moduły, inne zdolności reagowania, oraz ekspertów w obrębie swoich właściwych służb, w szczególności służb ochrony ludności lub innych

służb reagowania w sytuacjach kryzysowych, które mogłyby zostać udostępnione do celów interwencji na wniosek złożony za pośrednictwem unijnego mechanizmu. Uwzględniają one to, że skład modułów lub innych zdolności reagowania może zależeć od rodzaju klęski lub katastrofy oraz szczególnych potrzeb z nimi związanych.

2. Na moduły te składają się zasoby jednego państwa członkowskiego lub większej ich liczby i moduły te:

- a) są w stanie wykonywać wcześniej ustalone zadania na obszarach reagowania zgodnie z uznanymi międzynarodowymi wytycznymi, a tym samym mogą:
 - (i) zostać wysłane niezwłocznie po wystosowaniu wniosku o pomoc za pośrednictwem ERCC; oraz
 - (ii) pracować przez pewien okres w sposób samowystarczalny i samodzielny;
- b) są interoperacyjne z innymi modułami;
- c) przechodzą szkolenia i ćwiczenia w celu spełnienia wymogu interoperacyjności;
- d) podlegają zwierzchnictwu osoby odpowiedzialnej za działania modułów; oraz;
- e) są w stanie współpracować, w stosownych przypadkach, z innymi organami Unii lub instytucjami międzynarodowymi, w szczególności z Organizacją Narodów Zjednoczonych.

3. Państwa członkowskie z wyprzedzeniem wskazują, na zasadzie dobrowolności, ekspertów, którzy mogliby zostać wysłani jako członkowie zespołów ekspertów, jak określono w art. 7 lit. d).

4. Państwa członkowskie biorą pod uwagę możliwość udostępniania, stosownie do potrzeb, innych zdolności reagowania, które mogłyby zostać zapewnione przez właściwe służby, lub które mogą być przekazane przez organizacje pozarządowe i inne odpowiednie podmioty.

Inne zdolności reagowania mogą obejmować zasoby jednego państwa członkowskiego lub większej ich liczby i, w stosownych przypadkach, są w stanie:

- a) wykonywać zadania na obszarach reagowania zgodnie z uznanymi międzynarodowymi wytycznymi, a tym samym mogą:
 - (i) zostać wysłane niezwłocznie po tym, jak za pośrednictwem ERCC złożony zostanie wniosek o pomoc; oraz
 - (ii) pracować przez pewien okres w sposób samowystarczalny i samodzielny, stosownie do potrzeb;
- b) współpracować, w stosownych przypadkach, z innymi organami Unii lub instytucjami międzynarodowymi, w szczególności z Organizacją Narodów Zjednoczonych.

5. Państwa członkowskie mogą, z zastrzeżeniem odpowiednich gwarancji bezpieczeństwa, dostarczać informacje o właściwych zdolnościach wojskowych – takich jak transport oraz wsparcie logistyczne lub medyczne – które mogłyby w ostateczności zostać wykorzystane w ramach unijnego mechanizmu jako element wsparcia.

6. Państwa członkowskie dostarczają Komisji właściwych informacji na temat ekspertów, modułów i innych zdolności reagowania, które udostępniają w celu udzielenia pomocy w ramach unijnego mechanizmu i o których mowa w ust. 1 – 5, oraz aktualizują te informacje w razie potrzeby.

7. Państwa członkowskie wyznaczają punkty kontaktowe, o których mowa w art. 8 lit. b), i informują o tym Komisję.

8. Państwa członkowskie podejmują odpowiednie działania w zakresie zapewniania gotowości, by ułatwić wsparcie państwa przyjmującego.

9. Państwa członkowskie, wspierane przez Komisję, zgodnie z art. 23 podejmują odpowiednie środki w celu zapewnienia szybkiego transportu oferowanej przez nie pomocy.

Artykuł 10

Planowanie operacji

1. Komisja i państwa członkowskie współpracują na rzecz lepszego planowania operacji reagowania w przypadku klęsk i katastrof w ramach unijnego mechanizmu; współpraca ta może obejmować przygotowywanie scenariuszy reagowania w przypadku klęsk i katastrof, mapowanie zasobów i opracowywanie planów rozmieszczenia zdolności reagowania.

2. Komisja i państwa członkowskie określają i propagują synergie między pomocą w zakresie ochrony ludności a finansową pomocą humanitarną świadczoną przez Unię i państwa członkowskie przy planowaniu operacji reagowania na kryzysy humanitarne poza terytorium Unii.

Artykuł 11

Europejska zdolność reagowania kryzysowego

1. Ustanawia się Europejską Zdolność Reagowania Kryzysowego (EERC). Ma ona formę dobrowolnej puli wcześniej zgłoszonych zdolności reagowania państw członkowskich i obejmuje moduły, inne zdolności reagowania i ekspertów.

2. Na podstawie zidentyfikowanych ryzyk Komisja określa rodzaje i liczbę kluczowych zdolności reagowania wymaganych na potrzeby EERC („cele w zakresie zdolności”).

3. Komisja określa wymogi jakościowe dotyczące zdolności reagowania, które państwa członkowskie udostępniają do EERC. Wymogi jakościowe opierają się na uznanych międzynarodowych normach, w zakresie, w jakim takie normy już istnieją. Państwa członkowskie odpowiadają za zapewnienie jakości swoich zdolności reagowania.

4. Komisja ustanawia procedurę certyfikacji i rejestracji zdolności reagowania udostępnianych przez państwa członkowskie na potrzeby EERC i zarządza tą procedurą.

5. Państwa członkowskie na zasadzie dobrowolności ustalają i rejestrują zdolności reagowania, które przeznaczają na EERC. Rejestracji wielonarodowych modułów dostarczonych przez przynajmniej dwa państwa członkowskie dokonują wspólnie wszystkie zainteresowane państwa członkowskie.

6. Zdolności reagowania, które państwa członkowskie udostępniają na potrzeby EERC, pozostają stale dostępne na potrzeby krajowe.

7. Wchodzące w skład EERC zdolności reagowania państw członkowskich są udostępniane na potrzeby operacji reagowania w ramach unijnego mechanizmu po tym, jak za pośrednictwem ERCC złożony zostanie wniosek o pomoc. Ostateczna decyzja o ich rozmieszczeniu podejmowana jest przez państwa członkowskie, które dokonały rejestracji danych zdolności reagowania. W przypadku, gdy krajowa sytuacja kryzysowa, siła wyższa lub, w wyjątkowych przypadkach, poważne przyczyny uniemożliwiają państwu członkowskiemu udostępnienie tych zdolności reagowania w przypadku określonej klęski lub katastrofy, dane państwo członkowskie informuje o tym Komisję możliwie najszybciej, odwołując się do niniejszego artykułu.

8. W razie ich rozmieszczenia zdolności reagowania państw członkowskich pozostają pod ich dowództwem i kontrolą i – po konsultacji z Komisją – mogą zostać wycofane, jeżeli krajowa sytuacja kryzysowa, siła wyższa lub, w wyjątkowych przypadkach, poważne przyczyny uniemożliwiają państwu członkowskiemu dalsze utrzymywanie jego zdolności reagowania. Koordynację między różnymi zdolnościami reagowania ułatwia, w stosownych przypadkach, Komisja za pośrednictwem ERCC zgodnie z art. 15 i art. 16.

9. Państwa członkowskie i Komisja zapewniają odpowiednie wyekspozowanie interwencji z wykorzystaniem EERC.

Artykuł 12

Uzupełnianie braków w zdolnościach reagowania

1. Komisja monitoruje postępy na rzecz osiągnięcia celów w zakresie zdolności, które określono zgodnie z art. 11 ust. 2, i identyfikuje w EERC te braki w zdolnościach, które mogą okazać się istotne.

2. W przypadku zidentyfikowania braków, które mogą okazać się istotne, Komisja analizuje, czy państwa członkowskie dysponują niezbędnymi zdolnościami poza EERC.

3. Komisja zachęca państwa członkowskie, by uzupełniły – samodzielnie lub za pośrednictwem konsorcjum państw członkowskich współpracujących w dziedzinie wspólnych ryzyk – wszelkie strategiczne braki w zdolnościach, które zidentyfikowano zgodnie z ust. 2. Zgodnie z art. 20, art. 21 ust. 1 lit. i) i j) oraz art. 21 ust. 2 Komisja może pomóc państwom członkowskim w prowadzeniu tych działań.

4. Co dwa lata Komisja informuje Parlament Europejski i Radę o postępach w osiąganiu celów w zakresie zdolności oraz o pozostałych brakach w EERC.

Artykuł 13

Szkolenia, ćwiczenia, zdobyte doświadczenia oraz upowszechnianie wiedzy

1. Komisja realizuje w ramach unijnego mechanizmu następujące zadania w zakresie szkoleń, ćwiczeń, zdobytych doświadczeń oraz upowszechniania wiedzy:

a) utworzenie programu szkoleń dla personelu zajmującego się ochroną ludności oraz zarządzaniem sytuacjami kryzysowymi, który to program ma dotyczyć zapobiegania klęskom i katastrofom, zapewniania gotowości oraz reagowania, oraz zarządzanie takim programem. Program ten obejmuje wspólne kursy oraz system wymiany ekspertów, w ramach którego eksperci mogą być delegowani do innych państw członkowskich.

Program szkoleń ma na celu poprawę koordynacji, zgodności i komplementarności między zdolnościami, o których mowa w art. 9 i art. 11, oraz zwiększenie kompetencji ekspertów, o których mowa w art. 8 lit. d) i f).

b) utworzenie sieci szkoleniowej, z której będą mogły korzystać zarówno ośrodki szkoleniowe dla personelu zajmującego się ochroną ludności i zarządzaniem sytuacjami kryzysowymi, jak i inne właściwe podmioty i instytucje związane z zapobieganiem klęskom i katastrofom, zapewnianiem gotowości oraz reagowaniem; ponadto zarządzanie taką siecią.

Sieć szkoleniowa ma na celu:

- (i) wzmocnienie wszystkich etapów zarządzania klęskami i katastrofami, z uwzględnieniem przystosowania się do zmian klimatu i jej łagodzenia;
 - (ii) tworzenie synergii między jej członkami poprzez wymianę doświadczeń i najlepszych praktyk, odpowiednie badania, zdobyte doświadczenia, zajęcia i warsztaty, ćwiczenia i projekty pilotażowe; oraz
 - (iii) opracowanie wytycznych dotyczących unijnych i międzynarodowych szkoleń w zakresie ochrony ludności, w tym szkoleń dotyczących zapobiegania, zapewniania gotowości oraz reagowania na klęski i katastrofy.
- c) opracowanie ram strategicznych określających cele i funkcje ćwiczeń, opracowanie długoterminowego kompleksowego planu określającego priorytety ćwiczeń, a także utworzenie programu ćwiczeń i zarządzanie nim.
- d) utworzenie programu wykorzystującego doświadczenia zdobyte w trakcie działań na rzecz ochrony ludności przeprowadzonych w ramach unijnego mechanizmu, w tym aspektów dotyczących całego cyklu zarządzania w przypadku klęsk i katastrof, w celu zapewnienia szerokiej podstawy procesów uczenia się i rozwijania wiedzy; zarządzanie tym programem. Program obejmuje:
- (i) monitorowanie, analizowanie i ocenianie wszystkich właściwych działań na rzecz ochrony ludności w ramach unijnego mechanizmu;

- (ii) propagowanie wdrażania zdobytych doświadczeń, aby otrzymać oparte na doświadczeniu podstawy rozwoju działań w ramach cyklu zarządzania klęskami i katastrofami; oraz

- (iii) opracowanie metod i narzędzi gromadzenia, analizowania, propagowania i wdrażania zdobytych doświadczeń.

Program ten obejmuje również, w stosownych przypadkach, doświadczenia zdobyte w trakcie interwencji przeprowadzonych poza terytorium Unii, jeśli chodzi o wykorzystywanie powiązań i synergii między pomocą udzielaną w ramach unijnego mechanizmu a pomocą humanitarną.

- e) opracowywanie wytycznych w zakresie upowszechniania wiedzy i wdrażania poszczególnych zadań, o których mowa w lit. a)-d) na szczeblu państwa członkowskiego; oraz
- f) stymulowanie i zachęcanie do wprowadzania i wykorzystywania odpowiednich nowych technologii do celów unijnego mechanizmu.

2. Wykonując zadania określone w ust. 1, Komisja zwraca szczególną uwagę na potrzeby i interes państw członkowskich, które muszą stawić czoła podobnym ryzykom związanym z klęskami i katastrofami.

3. Na wniosek państwa członkowskiego, państwa trzeciego lub Organizacji Narodów Zjednoczonych lub jej agencji, Komisja może – wysłać na miejsce zespołu ekspertów – celem udzielenia doradztwa w zakresie środków służących zapewnieniu gotowości.

ROZDZIAŁ IV

REAGOWANIE

Artykuł 14

Zawiadamianie o klęskach i katastrofach na terytorium Unii

1. W przypadku wystąpienia klęski lub katastrofy na terytorium Unii lub groźby jej wystąpienia, mającej lub mogącej mieć skutki wykraczające poza granice jednego państwa lub dotyczącej inne państwa członkowskie, państwo członkowskie, w którym klęska lub katastrofa nastąpiła lub przypuszczalnie nastąpi, niezwłocznie zawiadamia o tym państwa członkowskie, które mogą zostać dotknięte, oraz, jeśli skutki mogą okazać się istotne – Komisję.

Akapit pierwszy nie ma zastosowania wówczas, gdy obowiązek zawiadomienia został już dopełniony zgodnie z innymi przepisami Unii, Traktatem ustanawiającym Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, lub obowiązującymi umowami międzynarodowymi.

2. W przypadku klęski lub katastrofy w Unii albo groźby jej wystąpienia, gdy ta klęska lub katastrofa przypuszczalnie spowoduje wezwanie o pomoc ze strony przynajmniej jednego państwa członkowskiego, państwo członkowskie, w którym klęska lub katastrofa wystąpiła lub przypuszczalnie wystąpi, niezwłocznie zawiadamia Komisję, że można spodziewać się złożenia za pośrednictwem ERCC wniosku o pomoc, tak, aby Komisja mogła, stosownie do sytuacji, poinformować pozostałe państwa członkowskie i włączyć do działania swoje właściwe służby.

3. Zawiadomienia, o których mowa w ust. 1 i 2, przekazuje się, w stosownych przypadkach, za pomocą CECIS.

Artykuł 15

Reagowanie na klęski i katastrofy na terytorium Unii

1. W razie wystąpienia klęski lub katastrofy na terytorium Unii lub groźby jej wystąpienia dotknięte państwo członkowskie może wystąpić o pomoc za pośrednictwem ERCC. Wniosek o pomoc jest jak najbardziej szczegółowy.

2. W wyjątkowej sytuacji zwiększonego ryzyka państwo członkowskie może również wystąpić o pomoc w formie tymczasowego wstępnego rozmieszczenia zdolności reagowania.

3. Po otrzymaniu wniosku o pomoc Komisja stosownie do sytuacji i niezwłocznie:

- a) przekazuje wniosek do punktów kontaktowych innych państw członkowskich;
- b) gromadzi, razem z dotkniętym państwem członkowskim, zweryfikowane informacje na temat sytuacji i rozsyła je do państw członkowskich;
- c) formułuje, w porozumieniu z państwem członkowskim występującym o pomoc, zalecenia dotyczące świadczenia pomocy za pośrednictwem unijnego mechanizmu oparte na potrzebach istniejących na miejscu oraz wszelkich właściwych wcześniej opracowanych planach, o których mowa w art. 10 ust. 1, zwraca się do państw członkowskich o rozmieszczenie określonych zdolności i ułatwia koordynację niezbędnej pomocy; oraz
- d) podejmuje dodatkowe działania mające ułatwić koordynację reagowania.

4. Każde państwo członkowskie, do którego za pośrednictwem unijnego mechanizmu skierowano wniosek o pomoc, niezwłocznie określa, czy jest w stanie udzielić takiej pomocy, i za pośrednictwem CECIS informuje o swojej decyzji państwo członkowskie występujące o pomoc, określając zakres, zasady oraz, w stosownych przypadkach, koszt pomocy, której może udzielić. ERCC przekazuje państwom członkowskim aktualne informacje.

5. Państwo członkowskie występujące o pomoc jest odpowiedzialne za kierowanie interwencjami podejmowanymi w celu udzielenia pomocy. Organy państwa członkowskiego występującego o pomoc ustanawiają wytyczne, a w razie potrzeby wytyczają granice zadań powierzonych modułom lub innym rodzajom zdolności reagowania. Za szczegóły dotyczące realizacji tych zadań odpowiada osoba wyznaczona przez państwo członkowskie udzielające pomocy. Państwo członkowskie występujące o pomoc może również zwrócić się o przysłanie zespołu ekspertów, który pomoże mu w dokonaniu oceny, ułatwi koordynację na miejscu między zespołami państw członkowskich lub udzieli doradztwa technicznego.

6. Państwo członkowskie występujące o pomoc podejmuje właściwe działania w celu ułatwienia wsparcia państwa przyjmującego w zakresie nadchodzącej pomocy.

7. Określona w niniejszym artykule rola Komisji nie wpływa na kompetencje państw członkowskich ani na ich odpowiedzialność za swoje zespoły, moduły oraz inne rodzaje wsparcia,

w tym zdolności wojskowe. W szczególności wsparcie oferowane przez Komisję nie oznacza sprawowania dowództwa ani kontroli w stosunku do pochodzących z państw członkowskich zespołów, modułów ani innego rodzaju wsparcia, które są rozmieszczane na zasadzie dobrowolności, w ramach koordynacji na szczeblu centrali i na miejscu.

Artykuł 16

Propagowanie spójnego reagowania na klęski i katastrofy poza terytorium Unii

1. W razie wystąpienia klęski lub katastrofy poza terytorium Unii lub groźby jej wystąpienia dotknięte państwo może wystąpić o pomoc za pośrednictwem ERCC. O taką pomoc można również wystąpić za pośrednictwem Organizacji Narodów Zjednoczonych i jej agencji lub innej odpowiedniej organizacji międzynarodowej; organizacje te mogą również same wystąpić o taką pomoc.

2. Interwencje objęte zakresem niniejszego artykułu mogą być przeprowadzane jako autonomiczne interwencje pomocowe, albo jako wkład w interwencję kierowaną przez organizację międzynarodową. Koordynowanie operacji przez Unię jest ściśle zintegrowane z całościową koordynacją prowadzoną przez Biuro Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Koordynacji Pomocy Humanitarnej (OCHA), i odbywa się z poszanowaniem jego wiodącej roli.

3. Komisja wspiera spójne udzielanie pomocy poprzez następujące działania:

- a) utrzymywanie dialogu z punktami kontaktowymi państw członkowskich w celu zapewnienia skuteczności i spójności wkładu Unii w reagowanie w przypadku klęsk i katastrof za pośrednictwem unijnego mechanizmu w ramach całościowych wysiłków na rzecz niesienia pomocy, a w szczególności przez:
 - (i) niezwłoczne informowanie państw członkowskich o pełnych wnioskach o pomoc;
 - (ii) wspieranie wspólnej oceny sytuacji i potrzeb, udzielanie doradztwa technicznego lub ułatwianie koordynacji pomocy na miejscu dzięki obecności na miejscu zespołu ekspertów ds. ochrony ludności;
 - (iii) udostępnianie właściwych ocen i analiz wszystkim właściwym podmiotom;
 - (iv) dokonywanie przeglądu pomocy udzielanej przez państwa członkowskie oraz inne podmioty;
 - (v) doradzanie co do rodzaju wymaganej pomocy w celu zapewnienia, by pomoc odpowiadała ustalonym potrzebom; oraz
 - (vi) pomoc w przewyżnianiu praktycznych, utrudniających udzielanie pomocy przeszkód w takich obszarach, jak tranzyt i cło;

b) niezwłoczne formułowanie zaleceń, w miarę możliwości we współpracy z dotkniętym państwem, w oparciu o potrzeby istniejące na miejscu oraz wszelkie właściwe wcześniej opracowane plany, zwracanie się do państw członkowskich o rozmieszczenie określonych zdolności i ułatwianie koordynacji pomocy, o którą wystąpiszono;

- c) utrzymywanie kontaktu z dotkniętym państwem w zakresie szczegółów technicznych, takich jak dokładne potrzeby, akceptowanie ofert oraz praktyczne uzgodnienia dotyczące przyjmowania i rozprowadzania pomocy na szczeblu lokalnym;
- d) wspieranie OCHA lub utrzymywanie z nim kontaktu oraz współpraca z innymi właściwymi podmiotami uczestniczącymi w całościowych wysiłkach na rzecz niesienia pomocy – w celu uzyskania jak największej synergii działań, dążenia do ich komplementarności, zapobiegania ich powielaniu i powstawaniu braków; oraz
- e) utrzymywanie kontaktu ze wszystkimi właściwymi podmiotami, zwłaszcza w końcowej fazie interwencji pomocowej podejmowanej w ramach unijnego mechanizmu w celu ułatwienia sprawnego przekazania obowiązków.

4. Bez uszczerbku dla roli Komisji określonej w ust. 3 oraz z uwzględnieniem konieczności niezwłocznej reakcji operacyjnej za pośrednictwem unijnego mechanizmu, Komisja informuje po uruchomieniu unijnego mechanizmu Europejską Służbę Działań Zewnętrznych, by zapewnić spójność między operacją ochrony ludności a całościowymi stosunkami Unii z dotkniętym państwem. Komisja przekazuje państwom członkowskim pełne informacje zgodnie z ust. 3.

5. Na miejscu zapewnia się, stosownie do okoliczności, utrzymywanie kontaktu z delegaturą Unii, by ta mogła ułatwiać kontakty z rządem dotkniętego państwa. W razie potrzeby delegatura Unii udziela wsparcia logistycznego zespołom ekspertów ds. ochrony ludności, o których mowa w ust. 3 lit. a) ppkt (ii).

6. Każde państwo członkowskie, do którego za pośrednictwem unijnego mechanizmu skierowany został wniosek o pomoc, niezwłocznie ustala, czy jest w stanie udzielić takiej pomocy, i informuje o swojej decyzji ERCC za pośrednictwem CECIS, określając zakres i zasady pomocy, której może udzielić. ERCC przekazuje państwom członkowskim aktualne informacje.

7. Unijny mechanizm może również być wykorzystywany do zapewniania pomocy konsularnej obywatelom Unii w zakresie ochrony ludności w przypadku klęsk lub katastrof w państwach trzecich, jeżeli wystąpią o to organy konsularne danych państw członkowskich.

8. Na podstawie wniosku o pomoc Komisja może podjąć niezbędne dodatkowe działania wspierające i uzupełniające w celu zapewnienia spójności w udzielaniu pomocy.

9. Koordynacja prowadzona za pośrednictwem unijnego mechanizmu nie wpływa ani na kontakty dwustronne państw członkowskich z dotkniętym państwem, ani na współpracę państw członkowskich z Organizacją Narodów Zjednoczonych ani z innymi odpowiednimi organizacjami międzynarodowymi. Takie kontakty dwustronne mogą być także wykorzystywane na użytek koordynacji prowadzonej za pośrednictwem unijnego mechanizmu.

10. Określona w niniejszym artykule rola Komisji nie wpływa na kompetencje państw członkowskich ani na ich odpowiedzialność za swoje zespoły, moduły oraz inne rodzaje wsparcia, w tym zdolności wojskowe. W szczególności wsparcie oferowane przez Komisję nie oznacza sprawowania dowództwa ani kontroli w stosunku do pochodzących z państw członkowskich zespołów, modułów i innego rodzaju wsparcia, które są rozmieszczane na zasadzie dobrowolności, w ramach koordynacji na szczeblu centrali i na miejscu.

11. Dąży się do uzyskania synergii z innymi instrumentami Unii, w szczególności z działaniami finansowanymi na mocy rozporządzenia (WE) nr 1257/96. Komisja zapewnia koordynację między tymi instrumentami oraz w stosownych przypadkach dba o to, by działania państw członkowskich służące ochronie ludności i prowadzone w ramach szerszej pomocy humanitarnej były w jak największym zakresie finansowane na mocy niniejszej decyzji.

12. W razie uruchomienia unijnego mechanizmu państwa członkowskie udzielające pomocy w przypadku klęski lub katastrofy przekazują ERCC pełne informacje o prowadzonych działaniach.

13. Zespoły i moduły państw członkowskich obecne na miejscu i uczestniczące w interwencji w ramach unijnego mechanizmu utrzymują ścisły kontakt z ERCC i znajdującymi się na miejscu zespołami ekspertów, o których mowa w ust. 3 lit. a) ppkt (ii).

Artykuł 17

Wsparcie na miejscu

1. Komisja może wybrać, mianować i wysłać zespół ekspertów złożony z ekspertów udostępnionych przez państwa członkowskie:

- a) w przypadku klęski lub katastrofy poza terytorium Unii, zgodnie z art. 16 ust. 3;
- b) w przypadku klęski lub katastrofy na terytorium Unii, zgodnie z art. 15 ust. 5;
- c) na wniosek o udostępnienie wiedzy fachowej w zakresie zapobiegania, zgodnie z art. 5 ust. 2; lub
- d) na wniosek o udostępnienie wiedzy fachowej w zakresie zapewniania gotowości, zgodnie z art. 13 ust. 3.

Eksperci Komisji i innych służb Unii mogą zostać włączeni do zespołu w celu wsparcia zespołu i ułatwienia utrzymywania kontaktów z ERCC. Eksperci udostępnieni przez OCHA lub inne organizacje międzynarodowe mogą zostać włączeni do zespołu w celu zacieśnienia współpracy i ułatwienia wspólnych ocen.

2. Procedura wyboru i wyznaczenia ekspertów jest następująca:

- a) państwa członkowskie wyznaczają ekspertów, którzy, na ich odpowiedzialność, mogą być wysłani jako członkowie zespołów ekspertów;

- b) Komisja wybiera ekspertów i kierownika zespołów na podstawie ich kwalifikacji i doświadczenia, w tym odbytych szkoleń w ramach unijnego mechanizmu, doświadczenia z wcześniejszych misji zrealizowanych w ramach unijnego mechanizmu oraz uczestnictwa w innych międzynarodowych działaniach mających na celu niesienie pomocy. Wybór opiera się także na innych kryteriach, takich jak znajomość języków, tak aby zapewnić dysponowanie przez cały zespół umiejętnościami niezbędnymi w danej sytuacji; oraz
- c) Komisja mianuje ekspertów / kierowników zespołów do misji w porozumieniu z wyznaczającymi ich państwami członkowskimi.

3. Wysłane zespoły ekspertów ułatwiają koordynację między zespołami interwencyjnymi państw członkowskich i utrzymują kontakt z właściwymi władzami państwa członkowskiego, które wystąpiło o pomoc, jak opisano w art. 8 lit. d). ERCC utrzymuje ścisły kontakt z zespołami ekspertów oraz dostarcza im wytycznych oraz wsparcia logistycznego.

Artykuł 18

Transport i sprzęt

1. W przypadku wystąpienia klęski lub katastrofy na terytorium Unii lub poza jej terytorium, Komisja może wspierać państwa członkowskie w uzyskiwaniu dostępu do sprzętu lub zasobów transportowych poprzez:

- a) dostarczanie i wymianę informacji dotyczących sprzętu i zasobów transportowych, które mogą być udostępniane przez państwa członkowskie, z myślą o ułatwianiu łączenia tych zasobów w jedną pulę;
- b) pomaganie państwom członkowskim w określaniu zasobów transportowych mogących pochodzić z innych źródeł, w tym z rynku komercyjnego, i ułatwianie im dostępu do tych zasobów; lub
- c) pomaganie państwom członkowskim w określaniu sprzętu, który może być dostępny z innych źródeł, w tym z rynku komercyjnego.

2. Komisja może uzupełniać zasoby transportowe dostarczone przez państwa członkowskie dodatkowymi zasobami transportowymi koniecznymi do zapewnienia możliwości szybkiego reagowania w przypadku klęski lub katastrofy.

ROZDZIAŁ V

PRZEPISY FINANSOWE

Artykuł 19

Zasoby budżetowe

1. Pula środków finansowych na wdrożenie unijnego mechanizmu w latach 2014–2020 wynosi 368 428 000 EUR według cen aktualnych.

223 776 000 EUR według cen aktualnych pochodzi z działu 3 „Bezpieczeństwo i obywatelstwo” wieloletnich ram finansowych, a 144 652 000 EUR według cen aktualnych z działu 4 „Globalny wymiar Europy”.

Roczne środki zatwierdzone są przez Parlament Europejski i Radę w granicach wieloletnich ram finansowych.

2. Środki pochodzące ze zwrotów dokonanych przez beneficjentów z tytułu działań podejmowanych w ramach reagowania kryzysowego zalicza się do dochodów przeznaczonych na określony cel w rozumieniu art. 18 ust. 2 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012.

3. Alokacja finansowa, o której mowa w ust. 1, może również obejmować wydatki dotyczące działań przygotowawczych, monitorujących, kontrolnych oraz związanych z audytem i oceną, wymaganych dla zarządzania unijnym mechanizmem i do realizacji jego celów.

Mogą być one w szczególności przeznaczane na badania, spotkania ekspertów, działania informacyjne i komunikacyjne, w tym komunikację instytucjonalną w zakresie priorytetów politycznych Unii, o ile są one związane z ogólnymi celami unijnego mechanizmu, wydatki związane z sieciami informacyjnymi skoncentrowanymi na przetwarzaniu i wymianie informacji, w tym wszelkie wzajemne połączenia między istniejącymi lub przyszłymi systemami służącymi wspieraniu międzysektorowej wymiany danych i powiązanego sprzętu, jak również wszelkie inne wydatki na pomoc techniczną i administracyjną poniesione przez Komisję w ramach zarządzania programem.

4. Pulę środków finansowych, o której mowa w ust. 1, dzieli się w okresie 2014–2020 zgodnie z podziałem procentowym i zasadami określonymi w załączniku I.

5. Komisja dokonuje przeglądu podziału procentowego określonego w załączniku I w świetle wyników oceny okresowej, o której mowa w art. 34 ust. 2 lit. a). Komisja jest uprawniona do przyjmowania, w stosownych przypadkach, w świetle wyników takiej oceny, aktów delegowanych, zgodnie z art. 30, na mocy których możliwa jest korekta poszczególnych wartości procentowych określonych w załączniku I o więcej niż 8 punktów procentowych i nie więcej niż 16 punktów procentowych. Takie akty delegowane przyjmowane są do dnia 30 czerwca 2017 r.

6. Jeżeli, w przypadku niezbędnej korekty zasobów budżetowych przeznaczonych na działania podejmowane w ramach reagowania, wymaga tego pilna sytuacja, Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych w celu dostosowania poszczególnych wartości procentowych określonych w załączniku I o więcej niż 8 punktów procentowych i nie więcej niż 16 punktów procentowych, w ramach dostępnych środków budżetowych i zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 31.

Artykuł 20

Ogólne kwalifikowalne działania

W celu podniesienia poziomu zapobiegania, gotowości i skutecznego reagowania na klęski i katastrofy do pomocy finansowej kwalifikują się następujące działania ogólne:

- a) badania, ankiety, modelowanie i tworzenie scenariuszy, by w celu ułatwienia wymiany wiedzy, najlepszych praktyk i informacji;

- b) szkolenia, ćwiczenia, warsztaty, wymiana personelu i ekspertów, tworzenie sieci, projekty demonstracyjne i transfer technologii;
- c) działania związane z monitorowaniem, oceną i ewaluacją;
- d) informowanie społeczeństwa, edukacja i zwiększanie świadomości oraz związane z nimi działania upowszechniające – w celu zaangażowania obywateli w działania zapobiegawcze i zminimalizowania skutków klęsk i katastrof w Unii oraz ułatwienia obywatelom Unii skuteczniejszej i trwałej samodzielnej ochrony;
- e) utworzenie i prowadzenie, w kontekście unijnego mechanizmu programu wykorzystującego doświadczenia zdobyte w toku interwencji i ćwiczeń, w tym w obszarach istotnych z punktu widzenia zapobiegania i zapewnienia gotowości; oraz
- f) działania komunikacyjne i środki mające zwiększyć świadomość na temat prac służących ochronie ludności państw członkowskich i Unii podejmowanych w obszarach zapobiegania, zapewnienia gotowości i reagowania na klęski i katastrofy.
- g) planowanie operacji reagowania w ramach unijnego mechanizmu zgodnie z art. 10;
- h) wspieranie działań na rzecz zapewnienia gotowości, o których mowa w art. 13;
- i) rozwijanie EERC, o której mowa w art. 11, zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu.
- j) identyfikowanie braków w EERC zgodnie z art. 12 i wspieranie państw członkowskich w wypełnianiu tych braków poprzez współfinansowanie – w wysokości nieprzekraczającej 20 % kwalifikowalnych kosztów – nowych zdolności reagowania, pod warunkiem że:
 - (i) zapotrzebowanie na nowe zdolności potwierdzono w ocenach ryzyka;
 - (ii) z określonego w art. 12 procesu identyfikowania braków wynika, że zdolności te nie są dostępne dla państw członkowskich,
 - (iii) zdolności te są rozwijane przez państwa członkowskie działające samodzielnie lub w ramach konsorcjum;
 - (iv) zdolności te są udostępniane w skład dobrowolnej puli na okres co najmniej dwóch lat; oraz
 - (v) takie współfinansowanie tych zdolności jest racjonalne pod względem kosztów.

Artykuł 21

Kwalifikowalne działania w obszarze zapobiegania i zapewnienia gotowości

1. Do pomocy finansowej kwalifikują się następujące działania w obszarze zapobiegania i zapewnienia gotowości:

- a) współfinansowanie projektów, badań, warsztatów, ankiet oraz podobnych działań i podobnej działalności, o których mowa w art. 5;
- b) współfinansowanie wzajemnych ocen, o których mowa w art. 6 lit. d) i w art. 8 lit. j);
- c) utrzymywanie funkcji zapewnianych przez ERCC, zgodnie z art. 8 lit. a);
- d) przygotowania do mobilizacji i wysyłania zespołów ekspertów, o której to mobilizacji i wysyłaniu mowa w art. 8 lit. d) i w art. 17, oraz ustanowienie i utrzymywanie zdolności szybkiego reagowania w ramach sieci wyszkolonych ekspertów z państw członkowskich, o której to zdolności mowa w art. 8 lit. f);
- e) tworzenie i utrzymywanie CECIS oraz narzędzi umożliwiających komunikację i wymianę informacji między ERCC a punktami kontaktowymi państw członkowskich i innymi uczestnikami w kontekście unijnego mechanizmu;
- f) przyczynianie się do opracowania transnarodowych systemów wykrywania, wczesnego ostrzegania oraz alarmowania stanowiących przedmiot europejskiego zainteresowania, by umożliwić szybkie reagowanie, a także wspierać wzajemne połączenia między krajowymi systemami wczesnego ostrzegania i systemami alarmowania, jak również połączenie ich z ERCC i CECIS. W systemach takich uwzględniane i wykorzystywane są istniejące i przyszłe źródła i systemy informacji, monitorowania lub wykrywania;

W stosownych przypadkach pierwszeństwo przyznaje się konsorcjom państw członkowskich współpracujących ze sobą w dziedzinie wspólnego ryzyka;

- k) zapewnianie dostępności wsparcia logistycznego dla zespołów ekspertów, o których mowa w art. 17 ust. 1;
- l) ułatwianie państwom członkowskim koordynacji przy rozmieszczaniu zdolności reagowania na klęski i katastrofy na terytorium Unii – zgodnie z art. 8 lit. g);
- m) wspieranie udzielania doradztwa w zakresie środków zapobiegawczych i środków zapewnienia gotowości poprzez wysłanie na miejsce zespołu ekspertów, na wniosek państwa członkowskiego, państwa trzeciego, Organizacji Narodów Zjednoczonych lub jej agencji, jak określono w art. 5 ust. 2 i art. 13 ust. 3.

2. Kwalifikowalność do pomocy finansowej na działania, o których mowa w ust. 1 lit. i) ogranicza się to do następujących kosztów:

- a) poniesione na szczeblu Unii koszty tworzenia EERC i zarządzania nią, a także koszty związanych z tym procesów, o których mowa w art. 11;
- b) koszty obowiązkowych szkoleń, ćwiczeń i warsztatów niezbędnych do certyfikacji zdolności reagowania państw członkowskich do celów EERC („koszty związane z certyfikacją”). Mogą się na nie składać koszty jednostkowe lub kwoty ryczałtowe określone w zależności od rodzaju zdolności, obejmujące do 100 % kosztów kwalifikowalnych;

c) jednorazowe koszty, niezbędne w celu podniesienia statusu zdolności reagowania państw członkowskich z wyłączenie krajowego zastosowania do stanu gotowości i dostępności, który umożliwia ich rozmieszczenie jako części EERC, zgodnie z jakościowymi wymogami dobrowolnej puli i z zaleceniami sformułowanymi w procesie certyfikacji („koszty związane z adaptacją”). Mogą one obejmować koszty związane z interoperacyjnością modułów i innych zdolności reagowania, samodzielnością, samowystarczalnością, możliwością transportowania, pakowaniem i podobne koszty, a także koszty związane z tworzeniem wielonarodowych zdolności reagowania (na przykład warsztaty, szkolenia, opracowywanie wspólnych metodologii, norm, procedur i podobne działania), o ile koszty te są konkretnie związane z uczestnictwem zdolności w dobrowolnej puli. Nie obejmują one kosztów sprzętu ani zasobów ludzkich niezbędnych do pierwotnego utworzenia zdolności reagowania ani bieżących kosztów utrzymania czy prowadzenia. Na te koszty związane z adaptacją mogą składać się koszty jednostkowe lub kwoty ryczałtowe określone w zależności od rodzaju zdolności, obejmujące do 100 % kosztów kwalifikowalnych, pod warunkiem, że nie przekraczają one 30 % średniego kosztu związanego z rozwijaniem zdolności; oraz

d) koszty związane z przygotowaniem umów ramowych, porozumień ramowych w sprawie partnerstwa lub podobnych ustaleń, których celem jest eliminowanie chwilowych braków w przypadku szczególnie dotkliwych klęsk lub katastrof, z uwzględnieniem podejścia zakładającego wystąpienie różnorodnych zagrożeń; ponadto koszty zarządzania takimi umowami i porozumieniami.

Finansowanie na mocy lit. d) niniejszego ustępu:

- (i) może obejmować koszty lub opłaty niezbędne do sporządzenia projektów umów lub porozumień, ich przygotowania, negocjowania i zawierania oraz do zarządzania nimi, a także koszty opracowywania standardowych procedur operacyjnych i ćwiczeń, które mają zapewnić skuteczne wykorzystanie zasobów ochrony ludności. Takie finansowanie może również obejmować do 40 % kosztów związanych z zapewnianiem szybkiego dostępu do tych zasobów;
- (ii) nie obejmuje kosztów związanych z nabyciem lub rozwojem nowych zdolności reagowania ani kosztu związanego z wykorzystaniem tych dodatkowych zdolności w przypadku wystąpienia klęski lub katastrofy. Koszty związane z wykorzystaniem tych dodatkowych zdolności w przypadku wystąpienia klęski lub katastrofy ponoszą państwa członkowskie występujące o pomoc;
- (iii) nie przekracza 10 % koperty finansowej określonej w art. 19 ust. 1. W przypadku osiągnięcia pułapu 10 % przed końcem okresu programowania i w przypadku zaistnienia konieczności zapewnienia właściwego funkcjonowania unijnego mechanizmu, pułap 10 % można podwyższyć w drodze aktów wykonawczych o 5 punktów procentowych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 33 ust. 2.

Artykuł 22

Kwalifikowalne działania podejmowane w ramach reagowania

Do pomocy finansowej kwalifikują się następujące działania podejmowane w ramach reagowania:

- a) wysyłanie zespołów ekspertów, o których mowa w art. 17 ust. 1, wraz ze wsparciem logistycznym, oraz wysyłanie ekspertów, o których mowa w art. 8 lit. d) i e);
- b) w przypadku klęski lub katastrofy wspieranie państw członkowskich w uzyskiwaniu dostępu do sprzętu i zasobów transportowych określonych w art. 23;
- c) w przypadku otrzymania wniosku o pomoc – podejmowanie niezbędnych dodatkowych działań wspomagających i uzupełniających w celu ułatwienia jak najskuteczniejszej koordynacji reagowania.

Artykuł 23

Kwalifikowalne działania powiązane ze sprzętem i zasobami transportowymi

1. W ramach umożliwiania dostępu – za pośrednictwem unijnego mechanizmu – do sprzętu i zasobów transportowych, do pomocy finansowej kwalifikują się następujące działania:

- a) dostarczanie informacji na temat sprzętu i zasobów transportowych, które państwa członkowskie postanawiają udostępnić, oraz wymiana takich informacji w celu ułatwienia połączenia takiego sprzętu lub zasobów transportowych w jedną pulę;
- b) pomaganie państwom członkowskim w określaniu zasobów transportowych mogących pochodzić z innych źródeł, w tym z rynku komercyjnego, i ułatwianie im dostępu do tych zasobów;
- c) pomaganie państwom członkowskim w określaniu sprzętu, który może być dostępny z innych źródeł, w tym z rynku komercyjnego; oraz
- d) finansowanie zasobów transportowych niezbędnych do zagwarantowania szybkiego reagowania na klęski i katastrofy. Działania takie kwalifikują się do pomocy finansowej wyłącznie w przypadku spełnienia poniższych kryteriów:
 - (i) wniosek o pomoc został złożony w ramach unijnego mechanizmu zgodnie z art. 15 i 16;
 - (ii) dodatkowe zasoby transportowe są niezbędne do zapewnienia skuteczności reagowania w ramach unijnego mechanizmu w przypadku klęsk i katastrof;
 - (iii) pomoc odpowiada potrzebom ustalonym przez ERCC i udzielana jest zgodnie z zaleceniami wydanymi przez ERCC w sprawie specyfikacji technicznych, jakości, terminów oraz warunków jej udzielania;

(iv) pomoc została zaakceptowana przez państwo występujące o nią, bezpośrednio lub za pośrednictwem Organizacji Narodów Zjednoczonych lub jej agencji albo innej odpowiedniej organizacji międzynarodowej, w ramach unijnego mechanizmu; oraz

(v) pomoc uzupełnia, w przypadku klęsk lub katastrof w państwach trzecich, wszelkie całościowe unijne działania humanitarne.

2. Kwota unijnej pomocy finansowej w odniesieniu do zasobów transportowych nie przekracza 55 % łącznych kwalifikowalnych kosztów.

3. Unijna pomoc finansowa w odniesieniu do transportu może ponadto pokrywać do 85 % łącznych kwalifikowalnych kosztów w następujących sytuacjach:

a) koszty związane są z transportem zdolności wcześniej zgłoszonych do dobrowolnej puli zgodnie z art. 11; lub

b) pomoc jest niezbędna do zaspokojenia jednej z podstawowych potrzeb i nie jest dostępna – lub jest dostępna w niewystarczającym zakresie – w ramach dobrowolnej puli.

4. Unijna pomoc finansowa w odniesieniu do zasobów transportowych może ponadto obejmować do 100 % łącznych kwalifikowalnych kosztów opisanych w ppkt (i), (ii) oraz (iii), jeżeli jest to konieczne do tego, aby łączenie pomocy państw członkowskich było skuteczne pod względem operacyjnym, i jeżeli koszty odnoszą się do jednego z następujących elementów:

(i) krótkoterminowy wynajem zdolności magazynowej w celu tymczasowego przechowywania pomocy pochodzącej z państw członkowskich z myślą o ułatwieniu koordynacji transportu;

(ii) przepakowanie pomocy państw członkowskich w celu wykorzystania w jak największym stopniu dostępnych zdolności transportowych lub w celu spełnienia określonych wymogów operacyjnych; oraz

(iii) lokalny transport pomocy połączonej w jedną pulę w celu zapewnienia skoordynowanej dostawy do miejsca przeznaczenia w państwie występującym o pomoc.

Unijna pomoc finansowa udzielana na podstawie niniejszego ustępu nie przekracza – w odniesieniu do jednej interwencji w ramach unijnego mechanizmu – 75 000 EUR w cenach bieżących. W wyjątkowych przypadkach pułap ten można przekroczyć, w drodze aktów wykonawczych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 33 ust. 2.

5. W przypadku łączenia w jedną pulę operacji transportowych z udziałem kilku państw członkowskich, jedno z państw członkowskich może objąć rolę przewodnią i wystąpić o unijną pomoc finansową na całą operację.

6. Jeżeli państwo członkowskie występuje do Komisji o zamówienie usług transportowych, Komisja wzywa do częściowego zwrotu kosztów, zgodnie ze stawkami finansowania określonymi w ust. 2, 3 i 4.

7. Na mocy niniejszego artykułu do unijnej pomocy finansowej dotyczącej zasobów transportowych kwalifikują się: wszystkie koszty związane z przemieszczaniem zasobów transportowych, w tym koszty wszystkich usług, opłaty, koszty logistyczne i koszty obsługi, koszty paliwa i ewentualnego zakwaterowania, jak również inne pośrednie koszty, takie jak podatki, wszelkie cła i koszty tranzytu.

Artykuł 24

Beneficjenci

Dotacje przyznane na mocy niniejszej decyzji mogą być przyznane osobom prawnym, zarówno prawa prywatnego, jak i publicznego.

Artykuł 25

Rodzaje interwencji finansowej i procedury wykonawcze

1. Komisja realizuje unijną pomoc finansową zgodnie z rozporządzeniem (UE, Euratom) nr 966/2012.

2. Pomoc finansowa na mocy niniejszej decyzji może przybrać wszelkie formy przewidziane w rozporządzeniu (UE, Euratom) nr 966/2012, w szczególności dotacji, zwrotu kosztów, zamówień publicznych lub wkładów w fundusze powiernicze.

3. Aby wdrożyć niniejszą decyzję, Komisja przyjmuje roczne programy prac, w drodze aktów wykonawczych, z wyjątkiem działań należących do reagowania na klęski i katastrofy w rozdziale IV, których nie może wcześniej określić. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 33 ust. 2. W rocznych programach prac określa się zamierzone cele, oczekiwane wyniki, metodę realizacji oraz ich całkowitą kwotę. Zawierają one także opis działań, które mają być finansowane, orientacyjne kwoty przeznaczone na każde działanie oraz orientacyjny harmonogram realizacji. W odniesieniu do pomocy finansowej, o której mowa w art. 28 ust. 2, roczne programy prac zawierają opis działań przewidzianych dla krajów tam wymienionych.

Artykuł 26

Komplementarność i spójność działań Unii

1. Działania, na których realizację przyznawana jest pomoc finansowa na mocy niniejszej decyzji, nie są wspierane w ramach innych unijnych instrumentów finansowych.

Komisja dopilnowuje, by podmioty wnioskujące o pomoc finansową na mocy niniejszej decyzji oraz beneficjenci takiej pomocy udzielali Komisji informacji na temat pomocy finansowej otrzymywanej z innych źródeł, w tym z budżetu ogólnego Unii, oraz na temat aktualnie rozpatrywanych wniosków o taką pomoc.

2. Podejmowane są starania mające na celu osiągnięcie synergii i komplementarności z innymi instrumentami Unii. W przypadku reagowania na kryzysy humanitarne w państwach trzecich Komisja zapewnia komplementarność i spójność działań finansowanych na mocy niniejszej decyzji z działaniami finansowanymi na mocy rozporządzenia (WE) nr 1257/96.

3. Jeżeli pomoc w ramach unijnego mechanizmu stanowi wkład w reagowanie Unii na potrzeby humanitarne, w szczególności w przypadkach złożonych sytuacji kryzysowych, działania wspierane finansowo na mocy niniejszej decyzji opierają się na zidentyfikowanych potrzebach i są spójne z zasadami humanitarnymi i zasadami dotyczącymi wykorzystania zasobów ochrony ludności i zasobów wojskowych, o których mowa w Konsensusie europejskim w sprawie pomocy humanitarnej.

Artykuł 27

Ochrona interesów finansowych Unii

1. Komisja przyjmuje odpowiednie środki zapewniające, w trakcie realizacji działań finansowanych na podstawie niniejszej decyzji, ochronę interesów finansowych Unii przez stosowanie środków zapobiegania nadużyciom finansowym, korupcji i innym nielegalnym działaniom, przez skuteczne kontrole oraz, w razie wykrycia nieprawidłowości, przez odzyskiwanie kwot nienależnie wypłaconych a także, w stosownych przypadkach, przez skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające kary administracyjne i finansowe.

2. Komisja lub jej przedstawiciele oraz Trybunał Obrachunkowy mają uprawnienia do audytu, na podstawie dokumentacji i na miejscu, wobec wszystkich beneficjentów dotacji, wykonawców i podwykonawców, którzy otrzymują środki od Unii na mocy niniejszej decyzji.

3. Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) może prowadzić dochodzenia, w tym kontrole i inspekcje na miejscu, zgodnie z postanowieniami i procedurami określonymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013⁽¹⁾ oraz rozporządzeniu Rady (Euratom, WE) nr 2185/96⁽²⁾, w celu ustalenia, czy miały miejsce nadużycie finansowe, korupcja lub jakiegokolwiek inne nielegalne działanie naruszające interesy finansowe Unii w związku z umową o udzielenie dotacji, decyzją o udzieleniu dotacji lub zamówieniem finansowanymi na mocy niniejszej decyzji.

4. Nie naruszając przepisów ust. 1, 2 i 3, umowy o współpracy z państwami trzecimi i z organizacjami międzynarodowymi, kontrakty, umowy o udzielenie dotacji i decyzje o udzieleniu dotacji wynikające z wdrożenia niniejszej decyzji zawierają

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. L 248 z 18.9.2013, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami (Dz.U. L 292 z 15.11.1996, s. 2).

postanowienia wyraźnie upoważniające Komisję, Trybunał Obrachunkowy i OLAF do prowadzenia takich audytów i dochodzeń, zgodnie z ich odpowiednimi kompetencjami.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 28

Państwa trzecie i organizacje międzynarodowe

1. W unijnym mechanizmie mogą uczestniczyć także:
 - a) państwa należące do Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) będące członkami Europejskiego Obszaru Gospodarczego, na warunkach ustanowionych w Porozumieniu EOG, oraz inne europejskie państwa, jeżeli przewidują to umowy i procedury;
 - b) kraje przystępujące, kraje kandydujące i potencjalne kraje kandydujące, zgodnie z ogólnymi zasadami i ogólnymi warunkami udziału tych państw w programach Unii ustanowionymi w odpowiednich umowach ramowych i decyzjach rady stowarzyszenia lub podobnych porozumieniach.

2. Pomoc finansowa, o której mowa w art. 20 i art. 21 lit. a), b), f) i h), może również zostać udzielona krajom kandydującym i potencjalnym krajom kandydującym nieuczestniczącym w unijnym mechanizmie, a także państwu objętym EPS, o ile pomoc ta uzupełnia finansowanie w ramach przyszłego aktu prawnego Unii w sprawie ustanowienia Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej (IPA II) i przyszłego aktu prawnego Unii dotyczącego ustanowienia Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa.

3. Organizacje międzynarodowe lub regionalne mogą współpracować w działaniach w ramach unijnego mechanizmu, jeżeli zezwalają na to właściwe umowy dwustronne lub wielostronne między tymi organizacjami a Unią.

Artykuł 29

Właściwe organy

Do celów stosowania niniejszej decyzji państwa członkowskie wyznaczają właściwe organy i informują o tym Komisję.

Artykuł 30

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Komisji przekazuje się uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych na warunkach określonych w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 19 ust. 5 i 6, przekazuje się Komisji do dnia 31 grudnia 2020 r.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 19 ust. 5 i 6, może zostać odwołane w dowolnym momencie przez Parlament Europejski lub Radę. Decyzja o odwołaniu stanowi zakończenie przekazania określonych w niej uprawnień. Decyzja ta staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w późniejszym określonym w niej terminie. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja powiadamia o tym równocześnie Parlament Europejski i Radę.

5. Akt delegowany przyjęty na mocy art. 19 ust. 5 wchodzi w życie wyłącznie w przypadku braku sprzeciwu ze strony Parlamentu Europejskiego lub Rady wyrażonego w terminie dwóch miesięcy od powiadomienia o tym akcie Parlamentu Europejskiego i Rady lub jeżeli przed upływem tego terminu Parlament Europejski i Rada poinformują Komisję, że nie wyrażą sprzeciwu. Termin ten z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady można przedłużyć o dwa miesiące.

Artykuł 31

Tryb pilny

1. Akty delegowane przyjęte na mocy niniejszego artykułu wchodzi w życie bezzwłocznie i mają zastosowanie, o ile nie został wyrażony sprzeciw na podstawie ust. 2. W zawiadomieniu o akcie delegowanym skierowanym do Parlamentu Europejskiego i Rady podane zostają powody, dla których skorzystano z trybu pilnego.

2. Parlament Europejski lub Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec aktu delegowanego przyjętego zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 30 ust. 5. W takim przypadku Komisja bezzwłocznie uchyla dany akt po otrzymaniu zawiadomienia dotyczącego decyzji o wyrażeniu sprzeciwu przez Parlament Europejski lub Radę.

Artykuł 32

Akty wykonawcze

1. Komisja przyjmuje akty wykonawcze dotyczące następujących kwestii:

- a) współpraca między ERCC a punktami kontaktowymi państw członkowskich, o czym mowa w art. 8 lit. b), art. 15 ust. 3 i art. 16 ust. 3 lit. a); oraz procedury operacyjne służące reagowaniu na klęski i katastrofy zarówno na terytorium Unii – o czym mowa w art. 15, jak i poza tym terytorium – o czym mowa art. 16, w tym wskazywanie odpowiednich organizacji międzynarodowych;
- b) elementy systemu CECIS oraz organizacja wymiany informacji za pośrednictwem tego systemu – o czym mowa w art. 8 lit. b);
- c) proces wysyłania zespołów ekspertów, o którym mowa w art. 17;
- d) wskazywanie modułów, innych zdolności reagowania i ekspertów, o którym mowa w art. 9 ust. 1;

e) wymogi operacyjne w zakresie funkcjonowania i interoperacyjności modułów, określone w art. 9 ust. 2 i obejmujące zadania tych modułów, ich zdolności, główne elementy, samowystarczalność i rozmieszczanie;

f) cele w zakresie zdolności, wymogi jakościowe i wymogi dotyczące interoperacyjności oraz procedura certyfikacji i procedura rejestracji niezbędne do funkcjonowania EERC, o których mowa w art. 11, a także ustalenia finansowe, o których mowa w art. 21 ust. 2);

g) identyfikowanie i uzupełnianie braków w EERC – o czym mowa w art. 12;

h) organizowanie programu szkoleń, ram ćwiczeń i programu wykorzystującego zdobyte doświadczenia – o czym mowa w art. 13; oraz

i) organizowanie wsparcia przy transporcie pomocy – o czym mowa w art. 18 i 23.

2. Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 33 ust. 2.

Artykuł 33

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet. Jest on komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011. W przypadku gdy komitet nie wyda żadnej opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 34

Ocena

1. Działania objęte pomocą finansową są regularnie monitorowane w celu śledzenia postępów w ich realizacji.

2. Komisja ocenia stosowanie niniejszej decyzji i przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie:

- a) okresowe sprawozdanie oceniające uzyskane wyniki oraz aspekty jakościowe i ilościowe dotyczące realizacji niniejszej decyzji – nie później niż do dnia 30 czerwca 2017 r.;
- b) komunikat w sprawie dalszego wdrażania niniejszej decyzji – nie później niż do dnia 31 grudnia 2018 r.; oraz
- c) sprawozdanie oceniające *ex post* – nie później niż do dnia 31 grudnia 2021 r.

Okresowemu sprawozdaniu oceniającemu oraz komunikatowi, o których mowa odpowiednio w lit. a) i b) w, w razie potrzeby, towarzyszą propozycje zmian do niniejszej decyzji.

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 35

Przepisy przejściowe

1. Działania zainicjowane przed dniem 1 stycznia 2014 r. na podstawie decyzji 2007/162/WE, Euratom są kontynuowane, w odpowiednich przypadkach, zgodnie z tą decyzją.
2. Państwa członkowskie zapewniają na szczeblu krajowym płynne przejście z działań zrealizowanych w kontekście Instrumentu Finansowego na działania realizowane na mocy przepisów określonych w niniejszej decyzji.

Artykuł 36

Uchylenie

Decyzja 2007/162/WE, Euratom i decyzja 2007/779/WE, Euratom tracą moc. Odesłania do uchylonych decyzji traktuje się jako odesłania do niniejszej decyzji i odczytuje się je zgodnie z tabelą korelacji zamieszczoną w załączniku II do niniejszej decyzji.

Artykuł 37

Wejście w życie

Niniejsza decyzja wchodzi w życie w dniu następującym po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Stosuje się ją od dnia 1 stycznia 2014 r.

Artykuł 38

Adresaci

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Brukseli dnia 17 grudnia 2013 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
L. LINKEVIČIUS
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Procentowy podział puli środków finansowych do celu wdrożenia unijnego mechanizmu, o którym mowa w art. 19 ust. 1

Zapobieganie: 20 % +/- 8 punktów procentowych

Zapewnianie gotowości: 50 % +/- 8 punktów procentowych

Reagowanie: 30 % +/- 8 punktów procentowych

Zasady

Wdrażając niniejszą decyzję, Komisja priorytetowo traktuje działania, w odniesieniu do których w niniejszej decyzji ustanowiono termin zakładający, że wraz z jego upływem działania te zostaną zakończone – z myślą o dochowaniu tego terminu.

ZAŁĄCZNIK II

Tabela korelacji

Decyzja Rady 2007/162 WE, Euratom	Decyzja Rady 2007/779 WE, Euratom	Niniejsza decyzja
art. 1 ust. 1		—
art. 1 ust. 2		art. 1 ust. 4
art. 1 ust. 3		—
art. 1 ust. 4		art. 2 ust. 2
	art. 1 ust. 1	—
	art. 1 ust. 2, akapit pierwszy	art. 1 ust. 2
	art. 1 ust. 2, akapit drugi	art. 1 ust. 5
art. 2 ust. 1		art. 2 ust. 1 lit. a)
art. 2 ust. 2		art. 2 ust. 1 lit. b)
art. 2 ust. 3		art. 1 ust. 6
	art. 2 ust. 1	—
	art. 2 ust. 2	art. 13 ust. 1 lit. a)
	art. 2 ust. 3	art. 20 lit. c)
	art. 2 ust. 4	art. 8 lit. d)
	art. 2 ust. 5	art. 8 lit. a)
	art. 2 ust. 6	art. 8 lit. b)
	art. 2 ust. 7	art. 8 lit. c)
	art. 2 ust. 8	art. 18 ust. 1
	art. 2 ust. 9	art. 18 ust. 2
	art. 2 ust. 10	art. 16 ust. 7
	art. 2 ust. 11	—
art. 3	art. 3	art. 4
art. 4 ust. 1		art. 20 i 21
art. 4 ust. 2 lit. a)		art. 22 lit. a)
art. 4 ust. 2 lit. b)		art. 22 lit. b) i art. 23 ust. 1 lit. a), b) i c)
art. 4 ust. 2 lit. c)		art. 23 ust. 1 lit. d)
art. 4 ust. 3		art. 23 ust. 2 i ust. 4
art. 4 ust. 4		art. 32 ust. 1 lit. i)
	art. 4 ust. 1	art. 9 ust. 1

Decyzja Rady 2007/162 WE, Euratom	Decyzja Rady 2007/779 WE, Euratom	Niniejsza decyzja
	art. 4 ust. 2	art. 9 ust. 3
	art. 4 ust. 3	art. 9 ust. 1 i ust. 2
	art. 4 ust. 4	art. 9 ust. 4
	art. 4 ust. 5	art. 9 ust. 5
	art. 4 ust. 6	art. 9 ust. 6
	art. 4 ust. 7	art. 9 ust. 9
	art. 4 ust. 8	art. 9 ust. 7
art. 5		art. 24
	art. 5 ust. 1	art. 8 lit. a)
	art. 5 ust. 2	art. 8 lit. b)
	art. 5 ust. 3	art. 8 lit. c)
	art. 5 ust. 4	art. 8 lit. d)
	art. 5 ust. 5	art. 13 ust. 1 lit. a)
	art. 5 ust. 6	—
	art. 5 ust. 7	art. 13 ust. 1 lit. d)
	art. 5 ust. 8	art. 13 ust. 1 lit. f)
	art. 5 ust. 9	art. 18
	art. 5 ust. 10	art. 8 lit. e)
	art. 5 ust. 11	art. 8 lit. g)
art. 6 ust. 1		art. 25 ust. 1
art. 6 ust. 2		art. 25 ust. 2
art. 6 ust. 3		art. 25 ust. 3, zdanie trzecie i czwarte
art. 6 ust. 4		art. 25 ust. 3, zdanie trzecie i czwarte
art. 6 ust. 5		art. 25 ust. 3, zdanie pierwsze i drugie
art. 6 ust. 6		—
	art. 6	art. 14
art. 7		art. 28 ust. 1
	art. 7 ust. 1	art. 15 ust. 1
	art. 7 ust. 2	art. 15 ust. 3
	art. 7 ust. 2 lit. a)	art. 15 ust. 3 lit. a)
	art. 7 ust. 2 lit. c)	art. 15 ust. 3 lit. b)
	art. 7 ust. 2 lit. b)	art. 15 ust. 3, lit. c) i d)
	art. 7 ust. 3, zdanie pierwsze i trzecie	art. 15 ust. 4 i art. 16 ust. 6

Decyzja Rady 2007/162 WE, Euratom	Decyzja Rady 2007/779 WE, Euratom	Niniejsza decyzja
	art. 7 ust. 4	art. 15 ust. 5
	art. 7 ust. 5	—
	art. 7 ust. 6	art. 17 ust. 3, zdanie pierwsze
art. 8		art. 26
	art. 8 ust. 1,	art. 16 ust. 1
	art. 8 ust. 1, akapit drugi	art. 16 ust. 2, zdanie pierwsze
	art. 8 ust. 1, akapit trzeci	—
	art. 8 ust. 1, akapit czwarty	—
	art. 8 ust. 2	art. 16 ust. 4
	art. 8 ust. 3	—
	art. 8 ust. 4 lit. a)	art. 16 ust. 3 lit. a)
	art. 8 ust. 4 lit. b)	art. 16 ust. 3 lit. c)
	art. 8 ust. 4 lit. c)	art. 16 ust. 3 lit. d)
	art. 8 ust. 4 lit. d)	art. 16 ust. 3 lit. e)
	art. 8 ust. 5	art. 16 ust. 8
	art. 8 ust. 6, akapit pierwszy	art. 17 ust. 1 i art. 17 ust. 2 lit. b
	art. 8 ust. 6, akapit drugi	art. 17 ust. 3, zdanie drugie
	art. 8 ust. 7, akapit pierwszy	—
	art. 8 ust. 7, akapit drugi	art. 16 ust. 2, zdanie drugie
	art. 8 ust. 7, akapit trzeci	art. 16 ust. 9
	art. 8 ust. 7, akapit czwarty	art. 16 ust. 11
	art. 8 ust. 7, akapit piąty	—
	art. 8 ust. 8	art. 16 ust. 10
	art. 8 ust. 9 lit. a)	art. 16 ust. 12
	art. 8 ust. 9 lit. b)	art. 16 ust. 13
art. 9		art. 16 ust. 2
	art. 9	art. 18
art. 10		art. 19 ust. 3

Decyzja Rady 2007/162 WE, Euratom	Decyzja Rady 2007/779 WE, Euratom	Niniejsza decyzja
	art. 10	art. 28
art. 11		—
	art. 11	art. 29
art. 12 ust. 1		art. 27 ust. 1
art. 12 ust. 2		—
art. 12 ust. 3		—
art. 12 ust. 4		—
art. 12 ust. 5		—
	art. 12 ust. 1	art. 32 ust. 1 lit. e)
	art. 12 ust. 2	art. 32 ust. 1 lit. a)
	art. 12 ust. 3	art. 32 ust. 1 lit. b)
	art. 12 ust. 4	art. 32 ust. 1 lit. c)
	art. 12 ust. 5	art. 32 ust. 1 lit. h)
	art. 12 ust. 6	art. 32 ust. 1 lit. d)
	art. 12 ust. 7	—
	art. 12 ust. 8	—
	art. 12 ust. 9	art. 32 ust. 1 lit. a), zdanie pierwsze
art. 13	art. 13	art. 33
art. 14		art. 19
art. 15	art. 14	art. 34
	art. 15	art. 36
art. 16		art. 37, zdanie drugie
art. 17	art. 16	art. 38